

บทที่ ๒๖

คดีปกครองเกี่ยวกับการศึกษา การศาสนา สังคม และวัฒนธรรม

๑. การศึกษา

๑.๑ การคัดเลือกบุคคลเข้ารับการศึกษ

ประกาศโรงเรียนเบญจมราชาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์ เรื่อง หลักเกณฑ์ การคัดเลือกนักเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเข้าศึกษาต่อชั้นมัธยมศึกษา ตอนปลาย ประจำปีการศึกษา ๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๓ มีลักษณะเป็น บทบัญญัติที่มีผลบังคับกับการคัดเลือกนักเรียนเป็นการทั่วไป จึงถือเป็นกฎตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองฯ ผู้อำนวยการโรงเรียนฯ จึงตกอยู่ภายใต้บังคับ ของประกาศดังกล่าว

เมื่อหลักเกณฑ์การคัดเลือกนักเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เข้าศึกษาต่อชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายตามประกาศดังกล่าวข้างต้น ข้อ ๔.๔ กำหนดว่า หากนักเรียนที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ของแต่ละแผนการเรียนไม่ครบตามจำนวน โรงเรียนจะพิจารณาคัดเลือกจากกลุ่มนักเรียนที่มีคะแนนไม่ถึงเกณฑ์ โดยเรียงคะแนน จากคะแนนสูงไปหาต่ำตามลำดับ จนครบจำนวนที่โรงเรียนจะรับไว้ได้ ดังนั้น ผู้อำนวยการ โรงเรียนฯ จึงต้องพิจารณาคัดเลือกนักเรียนที่มีคะแนนไม่ถึงเกณฑ์ดังกล่าวตามประกาศ ดังกล่าว โดยวิธีการเรียงคะแนนจากสูงไปหาต่ำจนครบตามจำนวนที่โรงเรียนจะรับไว้ได้ กรณีไม่อาจนำวิธีการสอบคัดเลือกตามมติของที่ประชุมผู้ปกครองและนักเรียนเมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ มาใช้ในการคัดเลือกนักเรียนที่มีคะแนนไม่ถึงเกณฑ์เข้าเรียน ที่โรงเรียนฯ ในกรณีที่มีนักเรียนที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ของแต่ละแผนการเรียนไม่ครบ จำนวนได้ รวมทั้งไม่อาจอ้างความยินยอมของผู้แทนโดยชอบธรรมซึ่งเป็นผู้ปกครอง ของผู้ฟ้องคดีเพื่อตัดสิทธิของผู้ฟ้องคดีตามประกาศดังกล่าวได้ ประกาศโรงเรียนฯ เรื่อง ประกาศรายชื่อนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ (เดิม) ขึ้นเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ปีการศึกษา ๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๕๔ ในส่วนที่ไม่ระบุชื่อผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีสิทธิ เข้าศึกษาต่อระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ปีการศึกษา ๒๕๕๔ ที่โรงเรียนฯ จึงไม่ชอบ ด้วยกฎหมาย และย่อมเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี สำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐานในฐานะหน่วยงานของรัฐที่ผู้อำนวยการโรงเรียนฯ สังกัดอยู่ จึงต้อง

รับผิดชอบผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำไปโดยชัดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดี

สรุปข้อเท็จจริง

ในการรับสมัครนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ประจำปีการศึกษา ๒๕๕๔ ของโรงเรียนเบญจมราชาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ผู้อำนวยการโรงเรียนเบญจมราชาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์ (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) ได้กำหนดหลักเกณฑ์การจัดนักเรียนเข้าแผนการเรียนตามประกาศโรงเรียนฯ เรื่อง หลักเกณฑ์การคัดเลือกนักเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเข้าศึกษาต่อชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ประจำปีการศึกษา ๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๓ โดยข้อ ๔.๔ กำหนดว่า หากนักเรียนที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ของแต่ละแผนการเรียนไม่ครบตามจำนวน โรงเรียนจะพิจารณาคัดเลือกจากกลุ่มนักเรียนที่มีคะแนนไม่ถึงเกณฑ์ โดยเรียงคะแนนจากคะแนนสูงไปหาต่ำตามลำดับ จนครบจำนวนที่โรงเรียนจะรับไว้ได้ และนักเรียนกลุ่มดังกล่าวนี้จะต้องเรียนปรับพื้นฐานซึ่งโรงเรียนจัดให้ในช่วงปิดภาคเรียน ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีได้แสดงความประสงค์ที่จะศึกษาต่อที่โรงเรียนเดิม แต่มีคะแนนเฉลี่ยรายวิชาไม่ถึงเกณฑ์ตามประกาศโรงเรียนดังกล่าว อย่างไรก็ตาม ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าหากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ของประกาศโรงเรียนฯ ในข้อ ๔.๔ ดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีย่อมต้องได้รับคัดเลือกให้ศึกษาต่อในแผนการเรียนภาษาฝรั่งเศส เนื่องจากได้เลือกแผนการเรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นอันดับ ๑ และผู้ฟ้องคดีมีคะแนนสะสม ๓ ปี ๒.๒๓ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กลับเรียกประชุมผู้ปกครองนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน ๓๐ คน และให้นักเรียนทั้ง ๓๐ คน ทำการสอบคัดเลือกโดยจะรับเพียง ๘ คน พร้อมทั้งให้ผู้ปกครองทุกคนที่เข้าร่วมประชุมลงลายมือชื่อรับทราบมติที่ประชุม หากไม่ลงลายมือชื่อจะถือว่าผู้นั้นสละสิทธิ อันเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีจำต้องลงลายมือชื่อ ทั้งนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่า การใช้วิธีการสอบคัดเลือกนักเรียนเพื่อเข้าเรียนในแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาฝรั่งเศสเป็นไปตามมติของที่ประชุมผู้ปกครองและนักเรียนเมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ โดยผู้ฟ้องคดีและผู้ปกครองของผู้ฟ้องคดีได้ยินยอมให้ใช้วิธีการสอบคัดเลือกในที่ประชุมผู้ปกครองและนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์แล้ว และได้ลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐาน โดยไม่ได้โต้แย้งสิทธิใด ๆ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าตามหลักเกณฑ์การคัดเลือกในข้อ ๔.๔ ไม่ได้กำหนดให้สอบ แต่ให้เรียงคะแนนจากสูงไปต่ำจนครบตามจำนวนที่จะรับ จึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๓๐ มีนาคม ๒๕๕๔ ร้องเรียนต่อสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต ๑ แต่ไม่ได้รับการแก้ไขความเดือดร้อนเสียหาย ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนประกาศดังกล่าว และให้สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) จ่ายเงินค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดี

คำวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุด

ประกาศโรงเรียนเบญจมราชาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์ เรื่อง หลักเกณฑ์การคัดเลือกนักเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นเข้าศึกษาต่อชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ประจำปีการศึกษา ๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๓ มีลักษณะเป็นบทบัญญัติที่มีผลบังคับกับการคัดเลือกนักเรียนเป็นการทั่วไป จึงถือเป็นกฎตามมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองฯ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงตกอยู่ภายใต้บังคับของประกาศดังกล่าว เมื่อในการรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ เพื่อเข้าศึกษาต่อชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ของโรงเรียนฯ ประจำปีการศึกษา ๒๕๕๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ออกประกาศดังกล่าว โดยข้อ ๔.๔ กำหนดว่า หากนักเรียนที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ของแต่ละแผนการเรียนไม่ครบตามจำนวน โรงเรียนจะพิจารณาคัดเลือกจากกลุ่มนักเรียนที่มีคะแนนไม่ถึงเกณฑ์ โดยเรียงคะแนนจากคะแนนสูงไปหาต่ำตามลำดับ จนครบจำนวนที่โรงเรียนจะรับไว้ได้ และนักเรียนกลุ่มดังกล่าวนี้จะต้องเรียนปรับพื้นฐานซึ่งโรงเรียนจัดให้ในช่วงปิดภาคเรียน เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ในส่วนการรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ปีการศึกษา ๒๕๕๔ แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาฝรั่งเศส ยังสามารถรับนักเรียนที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ของโรงเรียนฯ ได้อีก ๘ คน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องพิจารณาคัดเลือกนักเรียนที่มีคะแนนไม่ถึงเกณฑ์ดังกล่าวตามประกาศดังกล่าว โดยวิธีการเรียงคะแนนจากสูงไปหาต่ำจนครบตามจำนวนที่โรงเรียนจะรับไว้ได้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่อาจนำวิธีการสอบคัดเลือกตามมติของที่ประชุมผู้ปกครองและนักเรียนเมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ มาใช้ในการคัดเลือกนักเรียนที่มีคะแนนไม่ถึงเกณฑ์เข้าเรียนที่โรงเรียนฯ ในกรณีที่มีนักเรียนที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ของแต่ละแผนการเรียนไม่ครบจำนวนได้ รวมทั้งไม่อาจอ้างความยินยอมของผู้แทนโดยชอบธรรม ซึ่งเป็นผู้ปกครองของผู้ฟ้องคดีเพื่อตัดสิทธิของผู้ฟ้องคดีตามประกาศดังกล่าวได้ การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีประกาศโรงเรียนฯ เรื่อง ประกาศรายชื่อนักเรียนที่สอบคัดเลือกเข้าแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาฝรั่งเศส (เพิ่มเติม) กรณีนักเรียนที่มีคะแนนไม่ถึงเกณฑ์ที่จะจัดเข้าแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาฝรั่งเศส ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ปีการศึกษา ๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๔ ซึ่งมีนักเรียนที่ผ่านการสอบคัดเลือกจำนวน ๘ คน จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามประกาศโรงเรียนฯ เรื่อง ประกาศรายชื่อ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ (เดิม) ขึ้นเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ปีการศึกษา ๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๕๔ ในส่วนที่ไม่ระบุชื่อผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีสิทธิเข้าศึกษาต่อระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ปีการศึกษา ๒๕๕๔ ที่โรงเรียนฯ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย เมื่อคำสั่งในส่วนดังกล่าวเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงย่อมเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในฐานะหน่วยงานของรัฐที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ สังกัดอยู่ จึงต้องรับผิดชอบในผลแห่งละเมิดที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำไป โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ไม่ต้องร่วม

รับผิดชอบด้วย ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ พืพาทษาเพิกถอนประกาศโรงเรียนฯ เรื่อง ประกาศรายชื่อนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ (เดิม) ขึ้นเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ปีการศึกษา ๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๕๔ ในส่วนที่ไม่ระบุชื่อผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีสิทธิเข้าศึกษาต่อระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๔ ปีการศึกษา ๒๕๕๔ แผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาฝรั่งเศส (เพิ่มเติม) ที่โรงเรียนฯ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จ่ายเงินค่าสินไหมทดแทนจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวนดังกล่าว นับตั้งแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ฟ้องคดี (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๙๙๓/๒๕๖๓)

หลักเกณฑ์การเทียบวุฒิการศึกษาเท่ากับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ระบบการคัดเลือกกลางบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา (Thai University Central Admission System : TCAS) ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๒ ของที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย ไม่ได้มีสภาพบังคับตามกฎหมายให้มหาวิทยาลัยที่เป็นสมาชิกต้องปฏิบัติตามแต่อย่างใด ทั้งหมายเหตุท้ายหลักเกณฑ์ดังกล่าวก็ได้กำหนดไว้อย่างชัดเจนว่า ใช้เป็นแนวทางการเทียบวุฒิการศึกษาสำหรับผู้สมัครที่สมัครเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยที่เป็นสมาชิกของที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย และสิทธิในการพิจารณาสุดท้ายเป็นของมหาวิทยาลัย/สถาบันตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการปรับปรุงระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการเทียบวุฒิการศึกษาในประเทศและต่างประเทศระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๖๐ โดยข้อ ๔ ของระเบียบดังกล่าวได้ให้อำนาจสถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่งกำหนดหลักเกณฑ์การเทียบวุฒิการศึกษาต่างประเทศระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานของผู้ที่จะสมัครเข้าศึกษา ดังนั้น มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์จึงมีอำนาจออกประกาศมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เรื่อง แนวทางการเทียบวุฒิการศึกษาเท่ากับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๖๒ ได้ ทั้งนี้ การมีอำนาจดังกล่าวย่อมครอบคลุมถึงการใช้ดุลพินิจพิจารณาถึงความจำเป็นและความเหมาะสมของการกำหนดคุณสมบัติของผู้สมัครเข้าศึกษาในสถาบันของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และระยะเวลาการมีผลบังคับใช้ประกาศดังกล่าวด้วย

เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า การออกประกาศดังกล่าวกำหนดให้ผู้สมัครเข้าศึกษาในสถาบันของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ที่สอบ GED ต้องมีผลคะแนนแต่ละวิชาอย่างน้อย ๑๖๕ คะแนน ซึ่งมากกว่าเกณฑ์การเทียบวุฒิการศึกษาของที่ประชุมอธิการบดี

แห่งประเทศไทย มีเหตุผลและความเหมาะสมเพียงพอ ไม่เป็นการออกกฎที่มีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม อีกทั้งไม่ได้กำหนดวันใช้บังคับที่กระชั้นชิดจนทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งแปดไม่มีเวลาเตรียมความพร้อมในการสมัครเข้าศึกษา การออกประกาศดังกล่าวจึงชอบด้วยกฎหมาย

สรุปข้อเท็จจริง

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) โดยอธิการบดีมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) ได้ออกประกาศมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เรื่อง แนวทางการเทียบวุฒิการศึกษาเท่ากับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๖๒ โดยข้อ ๓ กำหนดว่า ในการเทียบวุฒิการศึกษาเท่ากับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายให้ใช้แนวทาง ดังนี้... ๓.๒ วรรคสอง ผู้สมัครที่สอบ General Educational Development หรือ GED (การสอบเทียบเท่าระดับวุฒิมัธยมศึกษาตอนปลายในประเทศไทยตามหลักสูตรการศึกษาของประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศแคนาดา) ตั้งแต่เดือนพฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๐ และมีผลสอบ GED ๔ รายวิชา โดยมีคะแนนแต่ละวิชาอย่างน้อย ๑๖๕ คะแนน โดยสามารถเทียบเท่าการจบชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในสายศิลป์-ภาษา หรือศิลป์-คำนวณ (เดิม) ได้เท่านั้น ข้อ ๓.๖ กำหนดว่า สำหรับผู้สมัครที่จบการศึกษาหรือมีผลการสอบก่อนวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๒ อนุโลมให้ใช้เกณฑ์การเทียบวุฒิการศึกษาเท่ากับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในระบบการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๒ ของที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทยได้ ผู้ฟ้องคดีทั้งแปดเป็นผู้มีผลการสอบ GED หลังจากวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๒ ซึ่งได้คะแนนไม่ถึงหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในประกาศดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีทั้งแปดเห็นว่าประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงมีหนังสือถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพื่อให้เลื่อนการบังคับใช้ประกาศดังกล่าวไปใช้ในปีการศึกษาถัดไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อ้างว่าไม่สามารถดำเนินการตามที่เสนอได้ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนประกาศดังกล่าว เฉพาะในส่วนของการเทียบวุฒิการศึกษาของระบบอเมริกา/แคนาดา และที่กำหนดให้ผู้สมัครที่จบการศึกษาหรือมีผลการสอบก่อนวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๒ อนุโลมให้ใช้เกณฑ์การเทียบวุฒิการศึกษาเท่ากับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในระบบการคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๒ ของที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทยได้

คำวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุด

หลักเกณฑ์การเทียบวุฒิการศึกษาเท่ากับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ระบบการคัดเลือกกลางบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา (Thai University Central Admission System : TCAS) ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๒ ของที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย ไม่ได้มีสภาพบังคับ

ตามกฎหมายให้มหาวิทยาลัยที่เป็นสมาชิกต้องปฏิบัติตามแต่อย่างใด ทั้งหมายเหตุท้ายหลักเกณฑ์ดังกล่าว ก็ได้กำหนดไว้อย่างชัดเจนว่า ใช้เป็นแนวทางการเทียบวุฒิการศึกษาสำหรับผู้สมัครที่สมัครเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยที่เป็นสมาชิกของที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย และสิทธิในการพิจารณาสุดท้ายเป็นของมหาวิทยาลัย/สถาบันตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการปรับปรุงระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการเทียบวุฒิการศึกษาในประเทศและต่างประเทศ ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. ๒๕๖๐ โดยข้อ ๔ ของระเบียบดังกล่าว ได้ให้อำนาจสถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่งกำหนดหลักเกณฑ์การเทียบวุฒิการศึกษาต่างประเทศระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานของผู้ที่จะสมัครเข้าศึกษา ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีอำนาจออกประกาศมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เรื่อง แนวทางการเทียบวุฒิการศึกษาเท่ากับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๖๒ ทั้งนี้ การมีอำนาจดังกล่าวย่อมครอบคลุมถึงการใช้ดุลพินิจพิจารณาถึงความจำเป็นและความเหมาะสมของการกำหนดคุณสมบัติของผู้สมัครเข้าศึกษาในสถาบันของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และระยะเวลาการมีผลบังคับใช้ประกาศดังกล่าวด้วย

เมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริงที่ปรากฏตามรายงานการประชุมคณะกรรมการบริหารของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ครั้งที่ ๗/๒๕๖๒ เมื่อวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ว่า เหตุผลที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เปลี่ยนแปลงหลักเกณฑ์จากเดิมที่กำหนดให้ผู้สมัครที่สอบ GED ตั้งแต่เดือนพฤษภาคม ๒๕๖๐ และมีผลการสอบ GED ๔ รายวิชา ต้องมีคะแนนแต่ละวิชาอย่างน้อย ๑๔๕ คะแนน เป็นต้องมีคะแนนแต่ละวิชาอย่างน้อย ๑๖๕ คะแนน เนื่องจากฝ่ายวิชาการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เสนอว่า คะแนนตั้งแต่ ๑๖๕ คะแนนขึ้นไป เป็นคะแนนที่อยู่ในระดับที่แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีความพร้อมในการเข้าศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย และคณะส่วนใหญ่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จำนวน ๒๒ คณะ จาก ๒๔ คณะ เห็นด้วยกับข้อเสนอของฝ่ายวิชาการ ประกอบกับการใช้เกณฑ์การเทียบวุฒิการศึกษาที่สูงขึ้นดังกล่าวจะช่วยในการคัดกรองนักเรียนที่มีคุณภาพและความพร้อมเข้าศึกษาระดับมหาวิทยาลัยในเบื้องต้น ทั้งยังช่วยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้นักศึกษาที่มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากการผลิตบัณฑิตที่เน้นคุณภาพมากกว่าปริมาณย่อมสะท้อนถึงอัตลักษณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้มีความโดดเด่นและความสามารถในการแข่งขันทางวิชาการกับมหาวิทยาลัยอื่นได้ จึงเห็นว่าจากเหตุผลดังกล่าวพอจะแสดงให้เห็นถึงเหตุผลและความเหมาะสมที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องออกหลักเกณฑ์ให้แตกต่างจากเกณฑ์ของที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทย ประกอบกับการที่คณะต่าง ๆ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นด้วยกับข้อเสนอให้เพิ่มคะแนนให้สูงขึ้นดังกล่าว ย่อมเป็นข้อเท็จจริงที่สนับสนุนให้เห็นถึงความจำเป็นที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องออกประกาศมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เรื่อง แนวทางการเทียบวุฒิการศึกษาเท่ากับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ พ.ศ. ๒๕๖๒ ลงวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๖๒ การใช้ดุลพินิจในการออก

ประกาศดังกล่าวจึงถือว่าเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว สำหรับบทอนุโลมข้อ ๓.๖ ของประกาศดังกล่าวที่กำหนดให้เฉพาะผู้สมัครที่จบการศึกษาหรือมีผลการสอบก่อนวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๒ สามารถใช้เกณฑ์การเทียบวุฒิการศึกษาเท่ากับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในระบบการคัดเลือกกลางบุคคลเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๒ ของที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทยได้ นั้น เป็นเพียงการกำหนดหลักเกณฑ์เพื่อไม่ให้ประกาศมีผลกระทบต่อสิทธิของผู้สมัครเข้าศึกษาในสถาบันของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่มีผลสอบ GED ผ่านเกณฑ์ของที่ประชุมอธิการบดีแห่งประเทศไทยก่อนวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๖๒ จึงไม่ใช่ออกกฎที่มีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมแต่อย่างใด ในการนี้ เมื่อผู้ฟ้องคดีทั้งแปดมีความประสงค์ที่เข้าศึกษาในคณะต่าง ๆ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีทั้งแปดย่อมมีหน้าที่ค้นหาข้อมูลว่าผู้ฟ้องคดีทั้งแปดมีคุณสมบัติหรือมีสิทธิสมัครเข้าศึกษาตามประกาศการรับสมัครบุคคลเข้าศึกษาในระดับปริญญาตรีของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หรือไม่ ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีทั้งแปดจะได้รับทราบประกาศดังกล่าวโดยวิธีการใด หรือได้รับทราบประกาศเมื่อใดย่อมไม่ใช่ข้ออ้างที่จะยกมาเป็นข้อต่อสู้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองได้ นอกจากนี้ หากนับตั้งแต่วันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๖๒ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ออกประกาศดังกล่าว จนถึงช่วงเวลาที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กำหนดให้สามารถยื่นใบสมัครเข้าศึกษาในปีการศึกษา ๒๕๖๓ ในรอบที่ ๑ ระหว่างวันที่ ๒ ถึงวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๖๒ (จากทั้งหมด ๕ รอบ) ผู้ฟ้องคดีทั้งแปดมีระยะเวลามากกว่าห้าเดือนที่จะวางแผนการสอบ GED เพื่อสมัครเข้าศึกษาในคณะต่าง ๆ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดังนั้น การที่ข้อ ๒ ของประกาศดังกล่าวกำหนดให้การเทียบวุฒิการศึกษาของระบบอเมริกา/แคนาดา ให้ใช้บังคับนับตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๖๓ เป็นต้นไป จึงไม่อาจถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กำหนดระยะเวลาบังคับใช้หลักเกณฑ์การเทียบวุฒิการศึกษาของระบบอเมริกา/แคนาดาที่กระชั้นชิดจนทำให้ผู้ฟ้องคดีทั้งแปดไม่มีเวลาเตรียมความพร้อมในการสมัครเข้าศึกษาในคณะต่าง ๆ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่ประการใด พิพากษายกฟ้อง (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อร.๔๓/๒๕๖๔)

กลุ่มสถาบันแพทยศาสตร์แห่งประเทศไทยจัดตั้งขึ้นโดยได้รับการรับรองจากแพทยสภาตามข้อบังคับแพทยสภาว่าด้วยกระบวนการพิจารณารับรองหลักสูตรและสถาบันผลิตแพทย์ตามหลักสูตรแพทยศาสตรบัณฑิต พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งตามข้อบังคับกลุ่มสถาบันแพทยศาสตร์แห่งประเทศไทย ว่าด้วยบทบาท หน้าที่ และการดำเนินงาน พ.ศ. ๒๕๓๖ กำหนดให้คณะกรรมการอำนวยการกลุ่มสถาบันแพทยศาสตร์แห่งประเทศไทยมีอำนาจหน้าที่กำหนดนโยบายและแนวทางการดำเนินงาน ฯลฯ ตลอดจนพิจารณาออกระเบียบ ข้อบังคับและข้อกำหนดอื่นใด เพื่อประโยชน์ในการดำเนินงานของกลุ่มสถาบัน รวมทั้งพิจารณามอบหมายหน้าที่รับผิดชอบให้กับบุคคลหรือคณะบุคคลต่าง ๆ

เพื่อดำเนินงานให้เป็นไปตามนโยบายและวัตถุประสงค์ของกลุ่มสถาบัน สำหรับในการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาหลักสูตรแพทยศาสตรบัณฑิต หลักสูตรทันตแพทยศาสตรบัณฑิต หลักสูตรสัตวแพทยศาสตรบัณฑิตและหลักสูตรเภสัชศาสตรบัณฑิต ผ่านระบบรับตรง ประจำปี ๒๕๖๓ นั้น ปรากฏว่าได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการจัดการสอบคัดเลือกฯ ขึ้น โดยกำหนดให้มีอำนาจหน้าที่ในการออกระเบียบและข้อบังคับในการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษา และมีอำนาจหน้าที่กำกับดูแลการสมัครสอบและการสอบให้ดำเนินการเป็นไปโดยเรียบร้อยและเป็นไปตามข้อบังคับ ดังนั้น เมื่อกลุ่มสถาบันแพทยศาสตร์แห่งประเทศไทยโดยคณะกรรมการจัดการสอบคัดเลือกฯ ได้ออกข้อปฏิบัติในการสอบวิชาเฉพาะ กลุ่มสถาบันแพทยศาสตร์แห่งประเทศไทย (กสพท) ระบบรับตรง ปีการศึกษา ๒๕๖๓ มาใช้บังคับรวม ๙ ข้อ กรณีจึงต้องถือว่าข้อปฏิบัติในการสอบวิชาเฉพาะดังกล่าว เป็นระเบียบหรือข้อบังคับที่ออกโดยผู้มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายและเป็นมาตรการที่ใช้ในการป้องกันการทุจริตในการสอบ ป้องกันการเอารัดเอาเปรียบผู้เข้าสอบรายอื่น และเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยในการสอบ ด้วยเหตุนี้ หากผู้เข้าสอบรายใดกระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนข้อปฏิบัติดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีย่อมมีดุลพินิจในการลงโทษผู้เข้าสอบรายนั้นได้ อย่างไรก็ตาม การลงโทษดังกล่าวจะต้องเป็นไปอย่างสมเหตุสมผลและต้องได้สัดส่วนกับระดับความร้ายแรงแห่งการกระทำในแต่ละกรณีด้วย

การที่กลุ่มสถาบันแพทยศาสตร์แห่งประเทศไทยไม่ประกาศผลคะแนนสอบวิชาความถนัดแพทย์ ฉบับที่ ๑ ของผู้ฟ้องคดี ด้วยเหตุว่าผู้ฟ้องคดีฝ่าฝืนระเบียบข้อปฏิบัติในการสอบคัดเลือกฯ กรณีนำอุปกรณ์อื่น ๆ ติดตัวเข้าห้องสอบ อันเป็นการฝ่าฝืนข้อ ๔ ของข้อปฏิบัติในการสอบวิชาเฉพาะฯ ซึ่งข้อเท็จจริงเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีมิได้มีเจตนาทุจริตในการสอบ และมีได้จงใจกระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนข้อปฏิบัติในการสอบวิชาเฉพาะฯ ดังกล่าว รวมทั้งมิได้ต้องการเอาเปรียบผู้เข้าสอบคนอื่น หากแต่การกระทำความผิดของผู้ฟ้องคดีเกิดจากการหลงลืมถอดอุปกรณ์ที่พกออกก่อนเข้าห้องสอบเท่านั้น ซึ่งโทษที่ลงแก่ผู้ฟ้องคดีดังกล่าวเท่ากับผู้กระทำความผิดที่มีเจตนากระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนข้อปฏิบัติในการสอบวิชาเฉพาะฯ และมีเจตนาเอาเปรียบผู้เข้าสอบคนอื่น ย่อมเป็นการพิจารณาที่ไม่สมเหตุสมผล และเป็นบทพิจารณาโทษผู้ฟ้องคดีโดยมิได้คำนึงถึงระดับความร้ายแรงแห่งการกระทำ กรณีจึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

สรุปข้อเท็จจริง

ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ได้สมัครสอบระบบรับตรงของกลุ่มสถาบันแพทยศาสตร์แห่งประเทศไทย (ผู้ถูกฟ้องคดี) ในการสอบวิชาเฉพาะเมื่อวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๖๓ เป็นการสอบ

ข้อสอบ ๓ ฉบับวิชา ใช้เวลาฉบับละ ๗๕ นาที ข้อสอบฉบับที่ ๑ ขึ้นตีทดสอบเวลา ๘.๒๐ นาฬิกา
 เช้าเข้าห้องสอบเวลา ๘.๓๐ นาฬิกา และเริ่มทำข้อสอบเวลา ๘.๔๕ นาฬิกา จนถึงเวลา ๑๐ นาฬิกา
 ข้อสอบฉบับที่ ๒ เริ่มสอบเวลา ๑๐.๔๕ นาฬิกา จนถึงเวลา ๑๒ นาฬิกา และข้อสอบฉบับที่ ๓
 เริ่มสอบเวลา ๑๓.๔๕ นาฬิกา จนถึงเวลา ๑๕ นาฬิกา สำหรับข้อพิพาทในคดีนี้เป็นการสอบ
 ข้อสอบฉบับที่ ๑ ปรากฏว่าในเวลา ๘.๔๗ นาฬิกา นางสาว ณ. เจ้าหน้าที่ประจำห้องสอบ
 ได้สังเกตเห็นว่าผู้ฟ้องคดีสวมอุปกรณ์หูฟัง (Air Pods) ในห้องสอบ จึงแจ้งให้ ดร. อ. ผู้ช่วย
 สนาทสอบทราบ จากนั้น เวลา ๘.๕๑ นาฬิกา ดร. อ. ได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่าอุปกรณ์
 อิเล็กทรอนิกส์ทุกชนิดไม่อนุญาตให้เข้าห้องสอบ และได้รับอุปกรณ์หูฟังค่ากล่าวจากผู้ฟ้องคดี
 โดยสังเกตเห็นว่าผู้ฟ้องคดีทำข้อสอบไปแล้ว ๓ ข้อ รวมทั้งได้ทดลองฟังจากอุปกรณ์หูฟัง
 ปรากฏว่าไม่ได้ยินเสียงใด ๆ จึงได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีไปพบที่กองอำนวยการกลางภายหลังสอบเสร็จ
 และในเวลา ๑๒ นาฬิกา ผู้เกี่ยวข้องได้ทำการสอบสวนผู้ฟ้องคดี และให้ผู้ฟ้องคดีเขียนรายละเอียด
 ในบันทึกการยินยอมรับสภาพ (แบบ กสพท ๑๒) รวมทั้งกรรมการกองอำนวยการได้บันทึก
 ในแบบฟอร์ม กสพท. ๓๑ ว่า “๘.๕๑ นาฬิกา ช่วงการสอบวิชาเฉพาะฉบับที่ ๑ พบผู้ฟ้องคดี
 ๑๑๐๕๘๕๔ นำ Air Pods เข้าห้องสอบและถูกพบโดยกรรมการคุมสอบให้ผู้เข้าสอบ
 เซ็นรับทราบใน กสพท ๑๒ ซึ่งเด็กบอกว่าโทรศัพท์อยู่ใต้อาคารสอบไม่ได้นำขึ้นห้องสอบ
 และพบว่าน่าจะเป็นจริง กรรมการคุมสอบแจ้งว่าสอบไปแล้วประมาณ ๓ นาที และทำข้อสอบ
 ไป ๓ ข้อ และฟังแล้วไม่มีเสียง” แต่กรรมการจากกองอำนวยการกลางมิได้ตรวจสอบว่า
 โทรศัพท์มือถือของผู้ฟ้องคดียังคงเปิดใช้งานอยู่หรือไม่ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีโดยคณะอนุกรรมการ
 จัดสอบคัดเลือกฯ ได้พิจารณามีมติให้ตัดสิทธิผู้ฟ้องคดีในการตรวจให้คะแนนเฉพาะข้อสอบ
 ฉบับที่ ๑ ที่พบการกระทำผิด และคณะกรรมการอำนวยการฯ มีมติให้ความเห็นชอบการประกาศ
 ผลคะแนนวิชาเฉพาะ ในกรณีผู้ฟ้องคดีจะไม่ปรากฏคะแนนข้อสอบฉบับที่ ๑ โดยมีหมายเหตุว่า
 “ไม่พิจารณาให้คะแนนฉบับที่ ๑ เนื่องจากฝ่าฝืนระเบียบข้อปฏิบัติในการสอบคัดเลือกฯ
 กลุ่มสถาบันแพทยศาสตร์ประเทศไทย (กสพท) ระบบรับตรง (วิชาเฉพาะ) : กรณีนำอุปกรณ์อื่น ๆ
 ติดตัวเข้าห้องสอบ” ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าตนไม่มีเจตนาทุจริตในการสอบ เพียงแต่หลงลืมอุปกรณ์
 ชุดหูฟังเข้าไปในห้องสอบ และผู้ฟ้องคดีไม่ได้ประโยชน์จากการกระทำดังกล่าวเนื่องจากขณะนั้น
 ชุดหูฟังไม่ได้เชื่อมต่อกับโทรศัพท์มือถือแล้ว อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดีได้ฝากชุดหูฟังไว้กับกรรมการ
 คุมสอบตั้งแต่ช่วงเริ่มต้นทำข้อสอบฉบับที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษา
 หรือคำสั่งเพิกถอนประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีเฉพาะส่วนที่ไม่ประกาศผลคะแนนสอบวิชา
 ความถนัดแพทย์ ฉบับที่ ๑ ของผู้ฟ้องคดี และให้ผู้ถูกฟ้องคดีตรวจและประกาศผลการสอบ
 ดังกล่าวต่อไป

คำวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุด

ผู้ถูกฟ้องคดีจัดตั้งขึ้นโดยได้รับการรับรองจากแพทยสภา ตามข้อบังคับแพทยสภา ว่าด้วยกระบวนการพิจารณารับรองหลักสูตรและสถาบันผลิตแพทย์ตามหลักสูตรแพทยศาสตรบัณฑิต พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งตามข้อบังคับกลุ่มสถาบันแพทยศาสตร์แห่งประเทศไทย ว่าด้วยบทบาท หน้าที่ และการดำเนินงาน พ.ศ. ๒๕๓๖ กำหนดให้คณะกรรมการอำนวยการกลุ่มสถาบันแพทยศาสตร์แห่งประเทศไทยมีอำนาจหน้าที่กำหนดนโยบายและแนวทางการดำเนินงาน ฯลฯ ตลอดจนพิจารณาออกระเบียบ ข้อบังคับและข้อกำหนดอื่นใด เพื่อประโยชน์ในการดำเนินงานของกลุ่มสถาบัน รวมทั้งพิจารณามอบหมายหน้าที่รับผิดชอบให้กับบุคคลหรือคณะบุคคลต่าง ๆ เพื่อดำเนินงานให้เป็นไปตามนโยบายและวัตถุประสงค์ของกลุ่มสถาบัน สำหรับการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษาหลักสูตรแพทยศาสตรบัณฑิต หลักสูตรทันตแพทยศาสตรบัณฑิต หลักสูตรสัตวแพทยศาสตรบัณฑิตและหลักสูตรเภสัชศาสตรบัณฑิต ผ่านระบบรับตรง ประจำปี ๒๕๖๓ นั้น ปรากฏว่าได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการจัดการสอบคัดเลือกฯ ขึ้น โดยกำหนดให้มีอำนาจหน้าที่ในการออกระเบียบและข้อบังคับในการสอบคัดเลือกบุคคลเข้าศึกษา และมีอำนาจหน้าที่กำกับดูแลการสมัครสอบและการสอบให้ดำเนินการเป็นไปโดยเรียบร้อยและเป็นไปตามข้อบังคับ ดังนั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีโดยคณะกรรมการจัดการสอบคัดเลือกฯ ได้ออกข้อปฏิบัติในการสอบวิชาเฉพาะ กลุ่มสถาบันแพทยศาสตร์แห่งประเทศไทย (กสพท) ระบบรับตรง ปีการศึกษา ๒๕๖๓ มาใช้บังคับรวม ๘ ข้อ กรณีจึงต้องถือว่าข้อปฏิบัติในการสอบวิชาเฉพาะดังกล่าวเป็นระเบียบหรือข้อบังคับที่ออกโดยผู้มีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายและเป็นมาตรการที่ใช้ในการป้องกันการทุจริตในการสอบ ป้องกันการเอารัดเอาเปรียบผู้เข้าสอบรายอื่น และเพื่อความเรียบร้อยในการสอบ ดังนั้น หากผู้เข้าสอบรายใดกระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนข้อปฏิบัติดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีย่อมมีดุลพินิจในการลงโทษผู้เข้าสอบรายนั้นได้ อย่างไรก็ตามการลงโทษดังกล่าวจะต้องเป็นไปอย่างสมเหตุสมผลและต้องได้สัดส่วนกับระดับความร้ายแรงแห่งการกระทำในแต่ละกรณีด้วย

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การกระทำผิดดังกล่าวเกิดจากการหลงลืมถอดอุปกรณ์หูฟังออกก่อนเข้าห้องสอบ เนื่องจากขณะเดินทางจากบ้านไปสถานที่สอบผู้ฟ้องคดีได้สวมใส่หูฟังที่เชื่อมต่อสัญญาณจากโทรศัพท์มือถือเพื่อฟังเพลงให้รู้สึกผ่อนคลายและมีสมาธิในการเข้าสอบ และเมื่อเดินทางมาถึงสถานีรถไฟ สถานีสยาม ซึ่งเป็นสถานีรถไฟที่อยู่ใกล้สนามสอบ ผู้ฟ้องคดีได้ปิดเพลงจากโทรศัพท์มือถือทำให้เสียงเพลงเงียบลง แต่ไม่ได้ถอดหูฟังออกและระหว่างเดินทางจากสถานีรถไฟดังกล่าวมายังตึกสอบ เมื่อไม่มีเสียงเพลงจึงทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่รู้สึกรู้สึกว่ามีหูฟังเสียบไว้ที่หูทั้งสองข้าง ประกอบกับขณะนั้นจิตใจของผู้ฟ้องคดีมีสมาธิจดจ่อกับวิชาที่จะเข้าสอบตลอดเวลา จึงทำให้หลงลืมว่ามีอุปกรณ์หูฟังไร้สายสวมติดอยู่กับหูทั้งสองข้าง

เห็นว่า ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีดังกล่าวเมื่อได้พิจารณาประกอบกับภาพถ่ายของผู้ฟ้องคดี ในขณะที่สวมใส่อุปกรณ์หูฟัง (Air Pods) แล้วปรากฏว่า อุปกรณ์หูฟัง มีสีขาว ขนาด สูง ๔๐.๕๐ x กว้าง ๑๖.๕๐ x หนา ๑๘ มิลลิเมตร หรือสูง ๔.๐๕ x กว้าง ๑.๖๕ x หนา ๑.๘ เซนติเมตร ซึ่งถือว่ามีความใหญ่พอสมควร และผู้ฟ้องคดีตัดผมสั้นมิได้ปิดบังใบหูทั้งสองข้าง เมื่อสวมใส่ อุปกรณ์หูฟังดังกล่าวไว้ที่หูทั้งสองข้างจะมีส่วนกั้นของหูฟังที่โผล่พ้นออกมาจากใบหูและยาว เลยตั้งหูออกมา ซึ่งทำให้บุคคลทั่วไปสามารถมองเห็นอุปกรณ์หูฟังดังกล่าวได้อย่างชัดเจน จึงเป็นการผิดวิสัยของบุคคลที่มีเจตนาทุจริตในการสอบจะสวมใส่อุปกรณ์หูฟังลักษณะดังกล่าว เข้าไปในห้องสอบเพื่อใช้เป็นอุปกรณ์สื่อสารกับบุคคลภายนอกสำหรับกระทำการทุจริตในการสอบ อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดีสวมใส่อุปกรณ์หูฟังไว้ที่หูทั้งสองข้างซึ่งเป็นจุดที่อยู่นอกสายตาของผู้ฟ้องคดี ที่จะมองเห็น ประกอบกับผู้ฟ้องคดีได้สวมหน้ากากอนามัยเข้าห้องสอบตามมาตรการป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (COVID-๑๙) เป็นเหตุให้สายยางยึดของหน้ากากอนามัย เหนี่ยวรั้งใบหูของผู้ฟ้องคดีทั้งสองข้างอยู่ตลอดเวลา จนอาจทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่รู้สึกรถึงความผิดปกติ ในการมีอุปกรณ์หูฟังติดอยู่กับหูทั้งสองข้าง ดังนั้น หากอุปกรณ์หูฟังดังกล่าวไม่มีเสียงใด ๆ ออกมาก็เป็นไปได้ที่ผู้ฟ้องคดีจะหลงลืมไปว่ายังคงสวมใส่อุปกรณ์หูฟังดังกล่าวอยู่ นอกจากนี้ หากจะพิจารณาในแง่มุมที่ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มีความรู้ความสามารถและจะต้องสวมใส่อุปกรณ์หูฟัง เพื่อใช้ติดต่อกับบุคคลภายนอกในการช่วยทำข้อสอบ การที่ผู้ฟ้องคดีถูกกรรมการคุมสอบตรวจพบ และริบอุปกรณ์หูฟังภายหลังเข้าไปในห้องสอบเพียง ๖ นาที ของการสอบวิชาเฉพาะฯ ฉบับที่ ๑ ย่อมมีผลกระทบต่อผู้ฟ้องคดีทั้งในด้านความรู้ความสามารถในการทำข้อสอบและในด้านจิตใจ ที่จะทำข้อสอบต่อให้ครบทั้ง ๓ ฉบับวิชา แต่ผลการสอบทั้ง ๓ ฉบับวิชา ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดี ยังคงสามารถทำข้อสอบต่อไปได้ตามปกติ โดยข้อสอบวิชาฉบับที่ ๑ ได้ ๕๖.๘๑๘๒ คะแนน ฉบับที่ ๒ ได้ ๕๗.๓๓๓๓ คะแนน และฉบับที่ ๓ ได้ ๕๑.๘๙๑๙ คะแนน รวม ๓ ฉบับ ได้ ๒๐๖.๐๔๓๔ คะแนน จากคะแนนเต็ม ๓๐๐ คะแนน แสดงว่าการตรวจพบและริบอุปกรณ์หูฟัง ดังกล่าวไม่มีผลกระทบต่อทั้งในด้านความรู้ความสามารถและในด้านจิตใจของผู้ฟ้องคดี อีกทั้ง เมื่อนำคะแนนวิชาเฉพาะดังกล่าวไปปรับสัดส่วนเป็นร้อยละ ๓๐ แล้วนำไปรวมกับคะแนนสอบ วิชาสามัญที่จัดสอบโดยสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ โดยปรับสัดส่วนเป็นร้อยละ ๗๐ ปรากฏว่าคะแนนของผู้ฟ้องคดีสามารถผ่านเกณฑ์การคัดเลือกเข้าศึกษาในวิทยาลัยแพทยศาสตร์ พระมงกุฎเกล้า ซึ่งแสดงว่าผู้ฟ้องคดีมีความรู้ความสามารถเพียงพอที่สอบคัดเลือกเข้าศึกษาต่อ ในคณะแพทยศาสตร์ได้เอง จึงไม่มีมูลเหตุจูงใจให้ผู้ฟ้องคดีกระทำการทุจริตในการสอบแต่อย่างใด เมื่อประมวลเหตุผลดังกล่าวข้างต้นประกอบกันแล้ว กรณีจึงเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีมิได้มีเจตนา ทุจริตในการสอบ และมีตั้งใจกระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนข้อ ๕ ของข้อปฏิบัติในการสอบ วิชาเฉพาะฯ รวมทั้งมิได้ต้องการเอาเปรียบผู้เข้าสอบคนอื่น หากแต่การกระทำความคิด

ของผู้ฟ้องคดีเกิดจากการหลงลืมถอดอุปกรณ์หูฟังออกก่อนเข้าห้องสอบเท่านั้น ฉะนั้น การลงโทษผู้ฟ้องคดีเท่ากับผู้กระทำความผิดที่มีเจตนากระทำการอันเป็นการฝ่าฝืนข้อปฏิบัติ ในการสอบวิชาเฉพาะฯ และมีเจตนาเอาเปรียบผู้เข้าสอบคนอื่น จึงเป็นการพิจารณา ที่ไม่สมเหตุสมผล และเป็น การพิจารณา ลงโทษผู้ฟ้องคดีโดยมิได้คำนึงถึงระดับความร้ายแรง แห่งการกระทำ กรณีจึงเป็นการใช้ดุลพินิจที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้น ประกาศของผู้ถูกฟ้องคดี ตามใบรายงานผลสอบวิชาเฉพาะฯ ในส่วนที่ไม่ประกาศผลคะแนนฉบับที่ ๑ ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็น คำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย

อนึ่ง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีออกประกาศตามรายงานผลการสอบวิชาเฉพาะฯ โดยไม่ประกาศผลคะแนนฉบับที่ ๑ ของผู้ฟ้องคดี ถือว่าเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมาย อันมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี ประกาศดังกล่าวจึงมีลักษณะเป็น คำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๘ และหากผู้ถูกฟ้องคดีกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีทุจริตหรือกระทำการที่ส่อไปในทางทุจริต ผู้ถูกฟ้องคดี ย่อมมีหน้าที่ในการตรวจสอบข้อเท็จจริง จัดหาพยานหลักฐานต่าง ๆ รวมทั้งจัดหาพยานผู้เชี่ยวชาญ เพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำการตามที่ข้อกล่าวหาตามมาตรา ๒๘ และมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว เพื่อนำมาใช้เป็นข้อพิจารณาหรือข้อสนับสนุนในการใช้ดุลพินิจ ลงโทษผู้ฟ้องคดีตามข้อกล่าวหาดังกล่าว ทั้งนี้ ตามมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน แต่ข้อเท็จจริงปรากฏว่า เจ้าหน้าที่ของกองอำนวยการกลางได้สอบปากคำผู้ฟ้องคดี และให้ ผู้ฟ้องคดีเขียนรายละเอียดลงในบันทึกการยินยอมรับสภาพ (กสพท ๑๒) เท่านั้น โดยไม่ปรากฏว่า มีการตรวจสอบข้อเท็จจริงหรือจัดหาพยานหลักฐานใดเพิ่มเติม หรือขอให้พยานผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบเพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริง อันเป็นการยืนยันว่าผู้ฟ้องคดีกระทำการทุจริต หรือส่อไปในทาง ทุจริตในการสอบตามที่กล่าวอ้างดังกล่าว นอกจากนี้ ตามรายงานการประชุมคณะอนุกรรมการ จัดการสอบคัดเลือกฯ ครั้งที่ ๑/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๖๓ ยังปรากฏข้อเท็จจริงว่า คณะอนุกรรมการจัดการสอบคัดเลือกฯ มีมติไม่พิจารณาให้คะแนนฉบับที่ ๑ ของผู้ฟ้องคดี โดยให้เหตุผลว่าผู้ฟ้องคดีไม่ปฏิบัติตามข้อปฏิบัติในการสอบวิชาเฉพาะฯ ข้อที่ ๕ ที่ระบุว่า “อนุญาต ให้นำเฉพาะบัตรที่ใช้แสดงตนต่อกรรมการคุมสอบและนาฬิกาข้อมือชนิดเข็มใช้ดูเวลาเท่านั้น เข้าห้องสอบ กสพท. จะเป็นผู้จัดเตรียมอุปกรณ์เครื่องเขียนให้แก่ผู้เข้าสอบ ได้แก่ ดินสอดำ B๒ และยางลบ” แสดงว่าคณะอนุกรรมการจัดการสอบคัดเลือกฯ มิได้มีข้อพิจารณาหรือข้อสนับสนุน ในการใช้ดุลพินิจว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำทุจริตหรือส่อไปในทางทุจริต แต่ประการใด

นอกจากนี้ แม้ข้อปฏิบัติและกติกาในการสอบตามคดีนี้จะถือว่าเป็นข้อห้ามเด็ดขาด โดยไม่จำเป็นต้องพิจารณาว่าผู้ฝ่าฝืนมีเจตนาทุจริตในการสอบ หรืออุปกรณ์เครื่องมือสื่อสารเปิดใช้งานอยู่หรือไม่ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีกล่าวอ้างก็ตาม แต่การลงโทษผู้ฝ่าฝืนข้อปฏิบัติและกติกาในการสอบดังกล่าวก็มีความจำเป็นที่ผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องพิจารณาให้ได้สัดส่วนกับพฤติกรรมของการกระทำในแต่ละกรณีเช่นเดียวกัน และหากผู้ถูกฟ้องคดียังไม่มีบทลงโทษที่เหมาะสม กรณีก็เป็นเรื่องที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่จะต้องไปพิจารณากำหนดบทลงโทษเพิ่มเติมต่อไป พิศาภาฯ ให้เบิกถอนประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีตามใบรายงานผลสอบวิชาเฉพาะฯ ในส่วนที่ไม่ประกาศผลคะแนนฉบับที่ ๑ ของผู้ฟ้องคดี โดยอ้างในหมายเหตุท้ายประกาศว่า “ไม่พิจารณาให้คะแนนฉบับที่ ๑ เนื่องจากฝ่าฝืนระเบียบข้อปฏิบัติในการสอบคัดเลือกฯ กรณีนำอุปกรณ์อื่น ๆ ติดตัวเข้าห้องสอบ” ทั้งนี้ นับตั้งแต่วันที่มีการออกประกาศดังกล่าว (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อร.๔๗/๒๕๖๔)

๑.๒ การขอรับทุนการศึกษา

ยังไม่มีข้อมูลเพิ่มเติม

๑.๓ การลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษา

คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยนิติต ตามข้อ ๓๑.๒ ของประกาศ สภามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เรื่อง ข้อบังคับว่าด้วยการศึกษาชั้นปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พุทธศักราช ๒๕๔๘ เป็นเพียงการพิจารณาทางปกครอง ตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ไม่ใช่คำสั่งทางปกครองที่จะต้องจัดให้มีเหตุผลตามมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว แม้คำสั่งไม่ได้อ้างบทบัญญัติของกฎหมายในการออกคำสั่ง ก็ไม่ทำให้คำสั่งนั้นไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ในการพิจารณาทางปกครองกฎหมายระบุให้คู่กรณีต้องมาปรากฏตัว ต่อหน้าเจ้าหน้าที่ แต่เนื่องจากในบางกรณีการพิจารณาทางปกครองอาจก่อให้เกิดภาระหน้าที่หรือมีผลกระทบต่อคู่กรณี หรือบางกรณีในการพิจารณาทางปกครอง อาจเป็นเรื่องที่มีรายละเอียดและขั้นตอนที่ยุ่งยากซับซ้อน เพื่อให้เกิดการคุ้มครองสิทธิของคู่กรณีตามมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ จึงกำหนดให้สิทธิแก่คู่กรณีในการนำบุคคลที่ตนไว้วางใจให้ช่วยในการปกป้องคุ้มครองสิทธิของตน ซึ่งได้แก่ ทนายความหรือที่ปรึกษาเข้ามาในการพิจารณาทางปกครองได้ การที่

คณะกรรมการสอบสวนวินัยนิตินัยไม่อนุญาตให้บิดาและญาติของผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็น
ที่ปรึกษาเข้าร่วมในกระบวนการพิจารณาทางปกครองมิได้เป็นเงื่อนไข อันเป็นสาระสำคัญ
ของความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งทางปกครอง แต่เป็นเพียงวิธีการในกระบวนการพิจารณา
ทางปกครองอย่างหนึ่งที่จะทำให้เกิดความโปร่งใสมากยิ่งขึ้นเท่านั้น เมื่อตามคดีนี้
ผู้ฟ้องคดีเองก็อยู่ในฐานะที่จะให้ข้อเท็จจริงตามที่ เป็นจริงและสามารถใช้สิทธิปกป้อง
ตนเองในกรณีที่เกิดขึ้นได้อยู่เองแล้ว ประกอบกับผู้ฟ้องคดีก็ได้หลงประเด็นในการ
ต่อสู้แก้ข้อกล่าวหา อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดียังได้ยอมรับว่าได้สแกนลายพิมพ์นิ้วมือแทนเพื่อน
นักศึกษาฝึกงานตามที่ถูกล่ามเท็จ การที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยนิตินัยไม่อนุญาต
ให้บิดาและญาติของผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นที่ปรึกษาเข้าร่วมในกระบวนการพิจารณาทางปกครอง
จึงไม่ได้มีผลกระทบต่อความสมบูรณ์ของคำสั่งลงโทษทางวินัยแต่อย่างใด

เมื่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยนิตินัยพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำ
ความผิดกรณีประพฤติตนไม่เหมาะสมกับการเป็นนิสิตฝึกงาน การกระทำดังกล่าว
ส่งผลกระทบต่อชื่อเสียงและความน่าเชื่อถือของมหาวิทยาลัยอันเป็นการกระทำความผิด
วินัยนิตินัยตามข้อ ๓๐.๓ ของประกาศสภามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เรื่อง ข้อบังคับ
ว่าด้วยการศึกษาชั้นปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ฯ ดังนั้น การมีคำสั่งลงโทษ
ทางวินัยผู้ฟ้องคดี ให้พักการศึกษา ๑ ภาคการศึกษา ซึ่งเป็น การกำหนดบทลงโทษ
ผู้ฟ้องคดีเป็นไปตามประกาศสภามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ดังกล่าว และตามประกาศ
คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เรื่อง ระเบียบเกี่ยวกับการฝึกงาน
และบทลงโทษนิสิตฝึกงานภาคฤดูร้อน พ.ศ. ๒๕๕๒ จึงเป็นกรณีใช้อธิการบดีใช้ดุลพินิจ
โดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว

สรุปข้อเท็จจริง

ผู้ฟ้องคดีเป็นนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ ชั้นปีที่ ๓ ผู้ฟ้องคดีได้รับอนุญาต
ให้ไปฝึกงานที่บริษัท ท. จำกัด ในขณะที่ฝึกงานที่บริษัทดังกล่าว ผู้จัดการของบริษัท
ได้มีหนังสือรายงานความประพฤติ นิสิตระหว่างฝึกงานมายังหัวหน้าหน่วยกิจการนิสิต
คณะวิศวกรรมศาสตร์ ว่าผู้ฟ้องคดีมีความประพฤติไม่เหมาะสมในเรื่องของความตรงต่อเวลา
และความซื่อสัตย์ในการปฏิบัติงาน เนื่องจากผู้ฟ้องคดีได้มีการสแกนลายพิมพ์นิ้วมือแทนนาย ว.
ซึ่งเป็นเพื่อนนักศึกษาฝึกงานด้วยกัน เป็นเหตุให้คณะบดีคณะวิศวกรรมศาสตร์ตั้งคณะกรรมการ
สอบสวนข้อเท็จจริง ผลการสอบสวนคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีและนาย ว.
กระทำความผิดทางวินัยและมีมติเห็นควรเสนอรองอธิการบดีฝ่ายกิจการนิสิตและพัฒนาคุณภาพ
แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนการกระทำผิดทางวินัยนิตินัย ต่อมา รองอธิการบดีฯ ได้มีคำสั่ง

แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดี คณะกรรมการสอบสวนวินัยได้ทำการสอบสวนผู้ฟ้องคดีและนาย ว. ผู้ฟ้องคดีได้ให้การยอมรับว่าได้สแกนลายพิมพ์นิ้วมือแทนนาย ว. จริง คณะกรรมการสอบสวนวินัยเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดกรณีประพฤติตนไม่เหมาะสมกับการเป็นนิสิตฝึกงานและนำมาซึ่งความเสียหายแก่ตนเองและมหาวิทยาลัย อันเป็นการกระทำความผิดวินัยนิสิต ข้อ ๓๐.๓ ของประกาศสภามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เรื่อง ข้อบังคับว่าด้วยการศึกษาชั้นปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พุทธศักราช ๒๕๔๘ อธิการบดีมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) จึงมีคำสั่งลงโทษผู้ฟ้องคดีให้พักการศึกษา ๑ ภาคการศึกษา ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว แต่ได้รับการวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า คำสั่งลงโทษทางวินัยและการพิจารณาอุทธรณ์ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากกระบวนการสอบสวนไม่ได้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๔ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งลงโทษทางวินัยนิสิตและแก้ไขคำสั่งลงโทษทางวินัยนิสิต เฉพาะส่วนที่ให้ผู้ฟ้องคดีพักการศึกษา ๑ ภาคการศึกษาในภาคปลาย ปีการศึกษา ๒๕๕๔

คำวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุด

กรณีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนนิสิตตามคำสั่งคณะวิศวกรรมศาสตร์ ที่ ๘๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๕๔ นั้น คณะกรรมการดังกล่าวทำหน้าที่สอบสวนหาข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีได้มีการสแกนลายพิมพ์นิ้วมือแทนนาย ว. ซึ่งเป็นเพื่อนนักศึกษาฝึกงานด้วยกันตามที่ถูกกล่าวหาจริงหรือไม่ เพื่อใช้ประกอบในการพิจารณาดำเนินการต่อไป ยังมีใช่เป็นการพิจารณาดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี จึงไม่จำเป็นต้องแต่งตั้งโดยรองอธิการบดีฝ่ายกิจการนิสิตตามข้อ ๓๑.๒ ของประกาศสภามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เรื่อง ข้อบังคับว่าด้วยการศึกษาชั้นปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ฯ ส่วนคำสั่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่ ๒๒๒๓/๒๕๕๔ เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยนิสิต ลงวันที่ ๑๘ สิงหาคม ๒๕๕๔ การแต่งตั้งคณะกรรมการดังกล่าวจึงเป็นการดำเนินการตามข้อ ๓๑.๒ ของประกาศสภามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เรื่อง ข้อบังคับว่าด้วยการศึกษาชั้นปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พุทธศักราช ๒๕๔๘ แล้ว ซึ่งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยนิสิตดังกล่าวเป็นเพียงการพิจารณาทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ ไม่ใช่คำสั่งทางปกครอง ที่จะต้องจัดให้มีเหตุผลตามมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน แม้คำสั่งดังกล่าวไม่ได้อ้างบทบัญญัติของกฎหมายในการออกคำสั่ง ก็ไม่ทำให้คำสั่งนั้นไม่ชอบด้วยกฎหมาย นอกจากนี้ โดยที่การดำเนินการของคณะกรรมการสอบสวนวินัยนิสิตเป็นเพียงขั้นตอนการพิจารณาทางปกครองเพื่อนำไปสู่การออกคำสั่งทางปกครองโดยผู้มีอำนาจเท่านั้น มิใช่เป็นผู้ออกคำสั่งทางปกครองที่จะต้องกระทำโดยเจ้าหน้าที่ซึ่งมีอำนาจในเรื่องนั้นตามมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ

การที่รองอธิการบดีฝ่ายกิจการนิสิตและพัฒนาคุณภาพมีคำสั่งแต่งตั้งกรรมการสอบสวนวินัยนิสิต และได้มีหนังสือถึงมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) ซึ่งเป็นต้นสังกัดของผู้ฟ้องคดี เพื่อขอให้ผู้ฟ้องคดีไปพบกรรมการสอบสวนวินัยนิสิตตามวัน เวลา และสถานที่ที่กำหนดในหนังสือดังกล่าว โดยตามบันทึกคำให้การผู้ฟ้องคดีได้ยอมรับว่ากระทำความคิดตามที่ถูกกล่าวหาจริง ซึ่งแม้ผู้ฟ้องคดีจะอ้างว่าคณะกรรมการเป็นผู้จัดบันทึกให้ แต่การที่ผู้ฟ้องคดีได้อ่านและลงลายมือชื่อรับรองบันทึกคำให้การดังกล่าว ย่อมแสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้ตรวจสอบความถูกต้องครบถ้วนของบันทึกคำให้การดังกล่าวแล้ว ซึ่งหากมีส่วนหนึ่งส่วนใดจะต้องแก้ไขหรือเพิ่มเติมในบันทึกคำให้การผู้ฟ้องคดีก็ย่อมที่จะกระทำได้ จึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้มีโอกาสโต้แย้งและแสดงพยานหลักฐานของตนอย่างเพียงพอและเป็นธรรมตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ แล้ว ทั้งนี้ ในการพิจารณาสอบสวนวินัยนิสิต คณะกรรมการสอบสวนวินัยนิสิตมีอำนาจหน้าที่ในการรวบรวมพยานหลักฐานและการดำเนินการทั้งหลายเท่าที่เห็นว่าจำเป็นเพื่อให้ทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ต่าง ๆ หรือพิสูจน์เกี่ยวกับเรื่องที่ถูกกล่าวหาให้ได้ความจริง เมื่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยนิสิตได้พิจารณาพยานเอกสาร ประกอบกับบันทึกคำให้การของผู้ฟ้องคดีที่ได้จากการสอบสวนแล้วเห็นว่า มีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะพิจารณาได้ว่าเรื่องที่ถูกฟ้องคดีถูกกล่าวหาเป็นจริงหรือไม่ โดยคณะกรรมการสอบสวนวินัยนิสิตพิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ฟ้องคดีกระทำผิดวินัยนิสิต ซึ่งการกระทำของผู้ฟ้องคดีส่งผลกระทบต่อชื่อเสียงและความน่าเชื่อถือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และแม่บริษัท ท. จะได้มีหนังสือถึงคณบดีคณะวิศวกรรมศาสตร์ว่าบริษัทฯ ไม่ติดใจเอาความ เนื่องจากการกระทำของผู้ฟ้องคดีไม่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อบริษัทฯ และขอให้โปรดพิจารณายกโทษให้แก่ผู้ฟ้องคดี ซึ่งหนังสือดังกล่าวก็ไม่ได้ทำให้ความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนวินัยนิสิตเปลี่ยนแปลงไปจากการที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยนิสิตได้ใช้ดุลพินิจในการรับฟังพยานหลักฐานเท่าที่เห็นว่าจำเป็นแก่การพิสูจน์ข้อเท็จจริงจึงชอบด้วยมาตรา ๒๘ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ แล้ว

นอกจากนี้ ในการพิจารณาทางปกครองกฎหมายระบุให้คู่กรณีต้องมาปรากฏตัวต่อหน้าเจ้าหน้าที่ แต่เนื่องจากในบางกรณีการพิจารณาทางปกครองอาจก่อให้เกิดภาระหน้าที่หรือมีผลกระทบต่อคู่กรณี หรือบางกรณีในการพิจารณาทางปกครองอาจเป็นเรื่องที่มีรายละเอียดและขั้นตอนที่ยุ่งยากซับซ้อน เพื่อให้เกิดการคุ้มครองสิทธิของคู่กรณีตามมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ จึงกำหนดให้สิทธิแก่คู่กรณีในการนำบุคคลที่ตนไว้วางใจให้ช่วยในการปกป้องคุ้มครองสิทธิของตน ซึ่งได้แก่ ทนายความหรือที่ปรึกษาเข้ามาในการพิจารณาทางปกครองได้ การที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยนิสิตไม่อนุญาตให้บิดาและญาติของผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นที่ปรึกษาเข้าร่วมในกระบวนการพิจารณาทางปกครองมิได้เป็น

เงื่อนไขอันเป็นสาระสำคัญของความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งทางปกครอง แต่เป็นเพียงวิธีการในกระบวนการพิจารณาทางปกครองอย่างหนึ่งที่จะทำให้เกิดความโปร่งใสมากยิ่งขึ้นเท่านั้น ผู้ฟ้องคดีเองก็อยู่ในฐานะที่จะให้ข้อเท็จจริงตามที่ เป็นจริงและสามารถใช้สิทธิปกป้องตนเอง ในกรณีที่เกิดขึ้นได้อยู่เองแล้ว ประกอบกับผู้ฟ้องคดีก็ได้หลงประเด็นในการต่อสู้แก้ข้อกล่าวหา อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดียังได้ยอมรับว่าได้สแกนลายพิมพ์นิ้วมือแทนเพื่อนนักศึกษาฝึกงานตามที่ ถูกกล่าวหาจริง ฉะนั้น การที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยนิตินัยไม่อนุญาตให้บิดาและญาติ ของผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นพี่ภริกาเข้าร่วมในกระบวนการพิจารณาทางปกครอง จึงไม่ได้มีผลกระทบ ต่อความสมบูรณ์ของคำสั่งลงโทษทางวินัยแต่อย่างใด

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้ฟ้องคดีไม่ได้ รับทราบว่ามีท่านใดเป็นคณะกรรมการ และผู้ฟ้องคดีไม่เคยเห็นว่ามีคำสั่งแต่งตั้งว่ามีใครเป็น คณะกรรมการ การกระทำดังกล่าวเป็นการไม่เปิดโอกาสให้ผู้ฟ้องคดีทราบเพื่อจะได้ใช้สิทธิ ในการคัดค้านหรือยอมรับความเป็นกลางของคณะกรรมการดังกล่าวตามมาตรา ๑๓ และมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ นั้น คำสั่งคณะวิศวกรรมศาสตร์แต่งตั้ง คณะกรรมการสอบสวนนิตินัยทำหน้าที่สอบสวนหาข้อเท็จจริงเพื่อให้ทราบกับผู้ฟ้องคดีได้กระทำ ความผิดตามที่ถูกกล่าวหาจริงหรือไม่ ซึ่งใช้ประกอบในการพิจารณาคำเนินการต่อไป กรณีจึงมิใช่ การดำเนินการที่มีผลโดยตรงต่อการออกคำสั่งลงโทษทางวินัยอันจะเป็นการพิจารณาทางปกครอง ผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจคัดค้านความเป็นกลางในการพิจารณาของคณะกรรมการสอบสวนนิตินัย ตามคำสั่งดังกล่าวได้ ส่วนคำสั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยนิตินัย เพื่อดำเนินการสอบสวนทางวินัยผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นการดำเนินการที่มีผลโดยตรงต่อการออกคำสั่ง ลงโทษทางวินัย กรณีจึงเป็นการพิจารณาทางปกครองที่ผู้ฟ้องคดีอาจคัดค้านการพิจารณาทางปกครอง ของคณะกรรมการดังกล่าวนี้ได้ แต่เมื่อในระหว่างที่คณะกรรมการสอบสวนวินัยนิตินัยดำเนินการ สอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดีนั้น ผู้ฟ้องคดีมิได้คัดค้านความไม่เป็นกลางของคณะกรรมการดังกล่าว แต่อย่างใด ประกอบกับผู้ฟ้องคดีไม่เคยรู้จักคณะกรรมการสอบสวนวินัยนิตินัยมาก่อน กรณีจึงไม่มีเหตุ ที่จะคัดค้านความไม่เป็นกลางของคณะกรรมการดังกล่าวได้ คณะกรรมการดังกล่าวจึงย่อม ดำเนินการสอบสวนวินัยผู้ฟ้องคดีด้วยความเป็นกลางและปราศจากอคติ อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ในประเด็นนี้จึงไม่อาจรับฟังได้

เมื่อคณะกรรมการสอบสวนวินัยนิตินัยพิจารณาแล้วเห็นว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดกรณีประพฤตินั้นไม่เหมาะสมกับการเป็นนิสิตฝึกงาน การกระทำดังกล่าวส่งผลกระทบต่อชื่อเสียงและความน่าเชื่อถือของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อันเป็นการกระทำความผิดวินัยนิตินัย ตามข้อ ๓๐.๓ ของประกาศสภามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เรื่อง ข้อบังคับว่าด้วยการศึกษา ชั้นปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ฯ ซึ่งบทกำหนดโทษวินัยนิตินัยกรณีที่ไม่ปฏิบัติงาน

แล้วมีเหตุให้เสียชื่อเสียงไม่ว่ากรณีใด ๆ มี ๒ สถาน คือ ชั้นที่ ๔ ไม่ผ่านการฝึกงาน และต้องฝึกงานใหม่อีกครั้งในภาคฤดูร้อนปีการศึกษาถัดไป ชั้นที่ ๕ พักการศึกษามีกำหนดตั้งแต่ ๑ ภาคการศึกษา ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่ ๓๑๐๕/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๕๔ ลงโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี ให้พักการศึกษา ๑ ภาคการศึกษา ในภาคปลาย ปีการศึกษา ๒๕๕๔ และที่ ๒๓๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๕๕ แก้อภัยคำสั่งลงโทษทางวินัยนิสิตดังกล่าวโดยขอแก้ไขชื่อผู้ฟ้องคดีให้ถูกต้อง ซึ่งเป็นการกำหนดบทลงโทษผู้ฟ้องคดีเป็นไปตามประกาศสภามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ข้างต้น และตามประกาศคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เรื่อง ระเบียบเกี่ยวกับการฝึกงาน และบทลงโทษนิสิตฝึกงานภาคฤดูร้อน พ.ศ. ๒๕๕๒ จึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ใช้ดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว พิพากษายกฟ้อง (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๙๔๑/๒๕๖๓)

๑.๔ การสอบและประเมินผล

ยังไม่มีข้อมูลเพิ่มเติม

๑.๕ การสำเร็จการศึกษา

กรณีที่มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราชได้ขึ้นทะเบียนรับผู้ฟ้องคดีเป็นนักศึกษาแล้ว มหาวิทยาลัยฯ ต้องดำเนินการตรวจสอบคุณสมบัติและการมีลักษณะต้องห้ามของผู้ฟ้องคดีให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ได้รับผู้ฟ้องคดีเข้าเป็นนักศึกษาโดยให้คณะกรรมการทำหน้าที่ตรวจสอบคุณสมบัติและการมีลักษณะต้องห้ามของผู้ฟ้องคดี และในกรณีที่มิเหตุจำเป็นที่คณะกรรมการไม่อาจตรวจสอบคุณสมบัติและการมีลักษณะต้องห้ามของผู้ฟ้องคดีให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาหนึ่งปีนับแต่วันที่ได้รับผู้ฟ้องคดีเข้าศึกษา ให้คณะกรรมการเสนอต่ออธิการบดีเพื่อขยายเวลาออกไปได้เป็นคราว ๆ คราวละไม่เกิน ๖ เดือน ทั้งนี้ ตามข้อ ๒๐ วรรคหนึ่ง ของข้อบังคับมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ว่าด้วยการศึกษาชั้นปริญญาตรี พ.ศ. ๒๕๔๗ และหากผู้ฟ้องคดีสอบได้จำนวนชุดวิชาครบถ้วนตามหลักสูตรมีคุณสมบัติครบถ้วนตามที่กำหนดในข้อ ๕๘ ของข้อบังคับดังกล่าวและผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำร้องขอสำเร็จการศึกษาต่อมหาวิทยาลัยฯ มหาวิทยาลัยฯ ก็มีหน้าที่ที่จะต้องดำเนินการเพื่อให้สภามหาวิทยาลัยพิจารณาอนุมัติปริญญาบัตรให้แก่ผู้ฟ้องคดีต่อไป

เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า มหาวิทยาลัยฯ ไม่อาจพิสูจน์ได้ว่าเอกสารหลักฐานการศึกษาที่ผู้ฟ้องคดียื่นต่อมหาวิทยาลัยฯ เป็นเอกสารปลอมและไม่อาจสั่งให้ผู้ฟ้องคดี

พันสภาพการเป็นนักศึกษาตามข้อ ๑๙ (๙) ของข้อบังคับข้างต้น ดังนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดี ซึ่งมีสภาพการเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยฯ มาโดยตลอด สอบได้จำนวนชุดวิชาครบถ้วนตามหลักสูตรปริญญาตรี สาขาวิชานิติศาสตร์ และมีคุณสมบัติครบถ้วนตามข้อ ๕๘ ของข้อบังคับฉบับเดียวกัน ได้ยื่นคำร้องขอสำเร็จการศึกษา การที่มหาวิทยาลัยฯ ไม่ดำเนินการเพื่อออกใบรับรองการสำเร็จการศึกษาและใบปริญญาบัตรให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามที่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำร้องไว้ โดยอ้างแต่เพียงว่าวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของผู้ฟ้องคดียังมีปัญหาในการตรวจสอบนั้น จึงเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ ซึ่งการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติดังกล่าวย่อมมีผลโดยตรงที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีขาดโอกาสที่จะนำวุฒิปริญญาตรีดังกล่าวไปประกอบการสมัครงาน ซึ่งถือว่าเป็นการกระทำละเมิดอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองฯ ประกอบกับมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มหาวิทยาลัยฯ จึงพึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนความเสียหายในส่วนนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิดตามนัยมาตรา ๔๓๘ แห่งประมวลกฎหมายเดียวกัน

สรุปข้อเท็จจริง

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีได้สอบผ่านหลักสูตรในสาขาวิชานิติศาสตร์ของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓) ทุกชุดวิชาและได้ยื่นคำร้องขอสำเร็จการศึกษาต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มิได้ดำเนินการใด ๆ เพื่อเสนอให้สภามหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราชอนุมัติการสำเร็จการศึกษาของผู้ฟ้องคดี และออกใบปริญญาบัตรหรือใบรับรองการจบหลักสูตรปริญญาตรีดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดี แต่กลับดำเนินการตรวจสอบวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของผู้ฟ้องคดีอีกครั้งหนึ่ง โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือถึงเลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน (ผู้อำนวยการสำนักบริหารงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน เดิม) (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) ขอตรวจสอบวุฒิการศึกษาของผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือแจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่าไม่สามารถตรวจสอบได้เนื่องจากโรงเรียน ล. ไม่เคยส่งหลักฐานการจบหลักสูตร (รบ. ๒ ค) ให้กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้อำนวยการสำนักทะเบียนและวัดผลได้มีหนังสือแจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่สามารถออกใบรับรองการจบการศึกษาระดับปริญญาตรีให้กับผู้ฟ้องคดีได้ เนื่องจากประเด็นปัญหาเรื่องวุฒิการศึกษาของผู้ฟ้องคดียังไม่ยุติ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ไม่สามารถรับรองการสำเร็จการศึกษาตามวุฒิการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียนดังกล่าวได้ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็ไม่มีอำนาจรับรองวุฒิการศึกษาที่ใช้สมัคร ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดำเนินการเพื่อออกหนังสือรับรองว่าผู้ฟ้องคดีเรียนจบหลักสูตรปริญญาตรี สาขาวิชานิเทศศาสตร์ และออกใบปริญญาบัตรให้แก่ผู้ฟ้องคดี และให้ชำระค่าเสียหายอันเนื่องจากผู้ฟ้องคดีไม่สามารถนำวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรีไปประกอบอาชีพได้ให้แก่ผู้ฟ้องคดี

คำวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุด

เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ขึ้นทะเบียนรับผู้ฟ้องคดีเป็นนักศึกษาแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ต้องดำเนินการตรวจสอบคุณสมบัติและการมีลักษณะต้องห้ามของผู้ฟ้องคดีให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ได้รับผู้ฟ้องคดีเข้าเป็นนักศึกษาโดยให้คณะกรรมการทำหน้าที่ตรวจสอบคุณสมบัติและการมีลักษณะต้องห้ามของผู้ฟ้องคดี และในกรณีที่มีเหตุจำเป็นที่คณะกรรมการไม่อาจตรวจสอบคุณสมบัติและการมีลักษณะต้องห้ามของผู้ฟ้องคดีให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาหนึ่งปีนับแต่วันที่ได้รับผู้ฟ้องคดีเข้าศึกษา ให้คณะกรรมการเสนอต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ เพื่อขยายเวลาออกไปได้เป็นคราว ๆ คราวละไม่เกิน ๖ เดือน ทั้งนี้ ตามข้อ ๒๐ วรรคหนึ่งของข้อบังคับมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ว่าด้วยการศึกษาระดับปริญญาตรี พ.ศ. ๒๕๔๗ และหากผู้ฟ้องคดีสอบได้จำนวนชุดวิชาครบถ้วนตามหลักสูตรมีคุณสมบัติครบถ้วนตามที่กำหนดในข้อ ๕๕ ของข้อบังคับดังกล่าว และผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำร้องขอสำเร็จการศึกษาต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็มีหน้าที่ที่จะต้องดำเนินการเพื่อให้สภามหาวิทยาลัยพิจารณาอนุมัติปริญญาบัตรให้แก่ผู้ฟ้องคดีต่อไป เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า ในปีการศึกษา ๒๕๔๖ ผู้ฟ้องคดีได้นำระเบียนแสดงผลการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (วุฒิการศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น) ของโรงเรียน ล. มาสมัครเข้าเป็นนักศึกษาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็ได้รับผู้ฟ้องคดีเป็นนักศึกษาในสาขาวิชานิเทศศาสตร์ และปรากฏหลักฐานว่าผู้ฟ้องคดีชำระค่าลงทะเบียนภาค ๑/๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีหน้าที่ดำเนินการตรวจสอบคุณสมบัติและการมีลักษณะต้องห้ามของผู้ฟ้องคดีโดยตรวจสอบหลักฐานการสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียน ล. ที่ผู้ฟ้องคดีนำมาสมัครเข้าเป็นนักศึกษาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้แล้วเสร็จภายใน ๑ ปี นับแต่วันดังกล่าว หรืออาจขยายเวลาออกไปได้เป็นคราว ๆ คราวละไม่เกิน ๖ เดือน ซึ่งกรณีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ดำเนินการตรวจสอบวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของผู้ฟ้องคดี โดยการมีหนังสือตรวจสอบกับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการและผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งได้รับแจ้งจากทั้งสองหน่วยงานว่าไม่สามารถตรวจสอบให้ได้ พร้อมกับแจ้งสาเหตุที่ไม่สามารถตรวจสอบได้ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงและแสดงหลักฐานเพื่อยืนยันว่าสำเร็จการศึกษาหลักสูตร

มัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียน ล. อันเป็นการยืนยันความถูกต้องของหลักฐานการศึกษาที่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นไว้ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ พร้อมกับแจ้งว่า หากดำเนินการภายในระยะเวลาที่กำหนด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะดำเนินการตามข้อบังคับมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ว่าด้วยการศึกษาชั้นปริญญาตรี พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๑๙ (๙) ให้ผู้ฟ้องคดีพ้นสภาพการเป็นนักศึกษาเนื่องจากปลอมแปลงเอกสารที่ใช้เป็นหลักฐานต่อมหาวิทยาลัย ซึ่งต่อมาผู้ฟ้องคดีได้ยื่นแบบคำขอชี้แจงผลการตรวจสอบวุฒิการศึกษาให้กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยแนบสำเนาระเบียบแสดงผลการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (รบ. ๑) ของโรงเรียน ล. โดยมีนาย ป. ซึ่งเป็นครูใหญ่และนาง ค. ซึ่งเป็นนายทะเบียนโรงเรียน ล. ในขณะที่ผู้ฟ้องคดีเรียนจบการศึกษาที่โรงเรียน ล. ลงลายมือชื่อรับรองและหนังสือรับรองของบุคคลทั้งสองที่รับรองว่าผู้ฟ้องคดีได้จบการศึกษาหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียน ล. โดยเป็นการยื่นภายในระยะเวลาที่กำหนด เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้รับพยานหลักฐานผลการตรวจสอบวุฒิการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของผู้ฟ้องคดีตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้ผู้ฟ้องคดีชี้แจงดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็มีได้มีคำสั่งหรือดำเนินการกับผู้ฟ้องคดีตามที่แจ้งไว้แต่อย่างใด จนกระทั่งผู้ฟ้องคดีได้ศึกษาและสอบผ่านหลักสูตรระดับปริญญาตรี สาขาวิชานิเทศศาสตร์ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทุกชุดวิชา ในภาคการศึกษาที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๕๐ กรณีจึงต้องฟังว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่อาจพิสูจน์ได้ว่าเอกสารหลักฐานการศึกษาที่ผู้ฟ้องคดียื่นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นเอกสารปลอมและไม่อาจสั่งให้ผู้ฟ้องคดีพ้นสภาพการเป็นนักศึกษาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามข้อ ๑๙ (๙) ของข้อบังคับดังกล่าว

เมื่อผู้ฟ้องคดีซึ่งมีสภาพการเป็นนักศึกษาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มาโดยตลอด สอบได้จำนวนชุดวิชาครบถ้วนตามหลักสูตรปริญญาตรี สาขาวิชานิเทศศาสตร์ และมีคุณสมบัติครบถ้วนตามข้อ ๔๘ ของข้อบังคับฉบับเดียวกัน ได้ยื่นคำร้องขอสำเร็จการศึกษาต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีหน้าที่ที่จะดำเนินการเพื่อเสนอสภามหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช พิจารณานุมัติปริญญาดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดีและออกหนังสือรับรองการสำเร็จการศึกษาให้แก่ผู้ฟ้องคดีต่อไป เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ดำเนินการตรวจสอบวุฒิการศึกษาของผู้ฟ้องคดีอีกครั้งหนึ่งและได้รับผลการตรวจสอบเช่นเดิม กล่าวคือ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือแจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า ไม่สามารถตรวจสอบได้ เนื่องจากโรงเรียน ล. ไม่เคยส่งหลักฐานการจบหลักสูตร (รบ. ๒ ต) ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้อำนวยการสำนักทะเบียนและวัดผลก็ได้มีหนังสือแจ้งผู้ฟ้องคดีว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่สามารถออกไปรับรองการจบการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชานิเทศศาสตร์ ให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้ เนื่องจากวุฒิการศึกษาของผู้ฟ้องคดีระดับมัธยมศึกษาตอนต้นยังไม่เป็นที่ยุติ และได้ขอให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการตามกฎหมายกับผู้ที่เกี่ยวข้องต่อไป ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่ดำเนินการใด ๆ เพื่อออกไปรับรองการสำเร็จการศึกษาหลักสูตรปริญญาตรี สาขาวิชานิเทศศาสตร์ และ

ใบปริญญาบัตรให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามที่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำร้องไว้ โดยอ้างแต่เพียงว่าวุฒิการศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นของผู้ฟ้องคดียังมีปัญหาในการตรวจสอบนั้น จึงเป็นการละเลยต่อหน้าที่ ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ และเมื่อการละเลยต่อหน้าที่ดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีผลให้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ใบรับรองการสำเร็จการศึกษาและใบปริญญาบัตรระดับปริญญาตรี สาขาวิชานิเทศศาสตร์ ในเวลาอันควรตามที่กฎหมายกำหนด ผู้ฟ้องคดีย่อมได้รับความเสียหาย จากการกระทำนั้นแล้ว ซึ่งถือว่าเป็นการกระทำละเมิดอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่ กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามนัยมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลปกครองฯ ประกอบกับมาตรา ๘๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีในผลแห่งละเมิดนั้น การละเลยต่อหน้าที่ ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติดังกล่าวของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดังกล่าวย่อมมีผลโดยตรง ที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีขาดโอกาสที่จะนำวุฒิปริญญาตรีดังกล่าวไปประกอบการสมัครงาน อย่งไรก็ดี โอกาสที่ผู้ฟ้องคดีจะได้งานตามวุฒิดังกล่าวมีความไม่แน่นอน และไม่อาจคาดการณ์ได้ว่า จะได้งานเมื่อใด และได้รับเงินเดือนไม่ต่ำกว่าเดือนละ ๑๕,๐๐๐ บาท ตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง หรือไม่ จึงเห็นควรกำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนความเสียหาย ในส่วนนี้ให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิด เป็นเงินจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท ทั้งนี้ ตามนัยมาตรา ๘๓๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (คำพิพากษา ศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๑๐๙๗/๒๕๖๓)

๑.๖ การฟื้นฟูสภาพการเป็นนักเรียนหรือนักศึกษา

ยังไม่มีข้อมูลเพิ่มเติม

๑.๗ การดำเนินกิจการการศึกษา

๑) การแต่งตั้งคณะกรรมการประจำหลักสูตร

การดำเนินการปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรโดยเปลี่ยนแปลงอาจารย์ประจำ หลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต เป็นอำนาจหน้าที่ของอธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงใหม่โดยความเห็นชอบของสภามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ในการบริหารกิจการ ของมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ตามมาตรา ๑๘ และมาตรา ๓๑ (๑) แห่งพระราชบัญญัติ มหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. ๒๕๔๗ ที่จะใช้ดุลพินิจในการพิจารณาว่าสมควรจะดำเนินการ ปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรดังกล่าวหรือไม่ และจะแต่งตั้งบุคคลใดที่มีคุณสมบัติครบถ้วน และมีความเหมาะสมให้เป็นอาจารย์ประจำหลักสูตร ทั้งนี้ เพื่อให้การบริหารงานวิชาการ

ในหลักสูตรดังกล่าวเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด และแม้หลักสูตรดังกล่าวจะขาดอาจารย์ประจำหลักสูตร และผู้ฝึกคดีเป็นผู้มีคุณสมบัติที่จะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นอาจารย์ประจำหลักสูตรดังกล่าวก็ตาม แต่มิได้หมายความว่า อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่โดยความเห็นชอบของสภามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ จะต้องดำเนินการปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรโดยแต่งตั้งให้ผู้ฝึกคดีเป็นอาจารย์ประจำหลักสูตรเสมอไป

เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ยังไม่มีเหตุที่จะต้องดำเนินการปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร ประกอบกับแม้ภาระงานสอนของผู้ฝึกคดีจะไม่ถึงมาตรฐานภาระงานขั้นต่ำที่กำหนดไว้ แต่ตามประกาศมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ เรื่อง มาตรฐานภาระงานขั้นต่ำในฐานะอาจารย์ผู้สอนในสถาบันอุดมศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ พ.ศ. ๒๕๕๗ ก็กำหนดให้ในกรณีดังกล่าวสามารถนำภาระงานด้านอื่นตามที่ระเบียบดังกล่าวกำหนดมาทดแทนกันได้ ดังนั้น การที่ยังไม่มีการดำเนินการแก้ไขหลักสูตรดังกล่าวโดยเปลี่ยนแปลงอาจารย์ประจำหลักสูตรจึงหาได้มีผลกระทบต่อสิทธิและหน้าที่ในการเป็นอาจารย์ของผู้ฝึกคดีแต่อย่างใด อันจะเป็นเหตุให้ผู้ฝึกคดีมีสิทธิร้องทุกข์ได้ตามข้อ ๕ และข้อ ๖ ของข้อบังคับสภามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ว่าด้วยกรณีที่อาจารย์ร้องทุกข์ การร้องทุกข์ และการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๐

สรุปข้อเท็จจริง

เมื่อครั้งผู้ฝึกคดีเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ตำแหน่งอาจารย์สาขาวิชา นิเทศศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ได้มีหนังสือถึงประธานหลักสูตร นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต (ผู้ถูกฝึกคดีที่ ๑) คณบดีคณะวิทยาการจัดการ (ผู้ถูกฝึกคดีที่ ๓) และคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย (ผู้ถูกฝึกคดีที่ ๔) แจ้งโดยสรุปว่า อาจารย์ซึ่งเป็นกรรมการประจำหลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต ซึ่งมีจำนวน ๒ คน ได้หมดคุณสมบัติการเป็นกรรมการประจำหลักสูตรแล้ว แต่ยังมีได้มีการนำเสนอการเปลี่ยนแปลงแก้ไขรายชื่อกรรมการประจำหลักสูตรใหม่ต่อสภามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ (ผู้ถูกฝึกคดีที่ ๗) ทำให้มีกรรมการประจำหลักสูตรไม่ครบถ้วนตลอดระยะเวลาที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรดังกล่าว ซึ่งไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ จึงขอให้ดำเนินการโดยเร่งด่วน เพราะจะส่งผลกระทบต่อ การรับรองคุณสมบัติของผู้ที่ศึกษาในหลักสูตรดังกล่าวหรือผู้ที่เกี่ยวข้องทางการศึกษา ต่อมา ผู้ฝึกคดีได้มีหนังสือถึงคณะกรรมการอุทธรณ์และร้องทุกข์ประจำมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ (ผู้ถูกฝึกคดีที่ ๖) อุทธรณ์ร้องทุกข์เรื่องการตั้งคณะกรรมการประจำหลักสูตรดังกล่าวว่า มีกรรมการประจำหลักสูตร

ไม่ครบถ้วนตลอดระยะเวลาที่จัดการศึกษาตามหลักสูตร ซึ่งผู้ฟ้องคดีมีความพร้อมที่จะเป็นอาจารย์ประจำหลักสูตรเพียงคนเดียวในสาขาตามที่ขาดแคลนและมีคุณสมบัติตามเกณฑ์มาตรฐานในหลักสูตร แต่ปรากฏว่ายังมีได้มีการเสนอเปลี่ยนแปลงแก้ไขรายชื่อกรรมการประจำหลักสูตรใหม่ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ทั้งที่สาขา มีความพร้อมด้านบุคลากร และสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้มีหนังสือแจ้งให้มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่เร่งดำเนินการให้ถูกต้อง ทำให้ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับความเป็นธรรม แต่ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ มีมติไม่รับเรื่องอุทธรณ์ร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดี และเสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ พิจารณา ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ มีมติเห็นชอบกับมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗

คำวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุด

การที่ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ อุทธรณ์ร้องทุกข์เรื่องการแต่งตั้งคณะกรรมการประจำหลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต นั้น มีวัตถุประสงค์เพื่อให้มีการดำเนินการปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรนิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสื่อและการสื่อสารเชิงกลยุทธ์ โดยให้มีการเสนอชื่อผู้ฟ้องคดีเป็นอาจารย์ประจำหลักสูตรฯ ซึ่งการดำเนินการปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรโดยเปลี่ยนแปลงอาจารย์ประจำหลักสูตรฯ เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ โดยความเห็นชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ในการบริหารกิจการของมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ตามมาตรา ๑๘ และมาตรา ๓๑ (๑) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. ๒๕๔๗ ที่จะใช้ดุลพินิจในการพิจารณาว่าสมควรจะดำเนินการปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรฯ โดยเปลี่ยนแปลงอาจารย์ประจำหลักสูตรหรือไม่ และจะแต่งตั้งบุคคลใดที่มีคุณสมบัติครบถ้วนและมีความเหมาะสมให้เป็นอาจารย์ประจำหลักสูตรฯ ทั้งนี้ เพื่อให้การบริหารงานวิชาการในหลักสูตรฯ ดังกล่าวเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด และแม้หลักสูตรฯ จะขาดอาจารย์ประจำหลักสูตร และผู้ฟ้องคดีเป็นผู้มีคุณสมบัติที่จะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นอาจารย์ประจำหลักสูตรฯ แต่ก็มีได้หมายความว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ โดยความเห็นชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ จะต้องดำเนินการปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรโดยแต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีเป็นอาจารย์ประจำหลักสูตรเสมอไป ประกอบกับปรากฏข้อเท็จจริงว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ได้หยุดรับนักศึกษาตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๕๖ แล้ว เพราะทราบว่ามีกรรมการประจำหลักสูตรไม่ครบ และจะมีการปิดหลักสูตรในปีการศึกษา ๒๕๕๘ โดยไม่มีผลกระทบต่อนักศึกษาค้างชั้นที่เหลืออยู่ ซึ่งในขณะนั้นนักศึกษาที่เหลืออยู่เหลือเพียงทำวิทยานิพนธ์เท่านั้น อีกทั้งยังมีกรรมการประจำหลักสูตรที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรในการเป็นอาจารย์ควบคุมวิทยานิพนธ์ในหลักสูตรฯ เพียงพอแล้ว ย่อมแสดงให้เห็นว่าในขณะนั้นยังไม่มีเหตุที่จะต้องดำเนินการปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรฯ โดยเปลี่ยนแปลงอาจารย์

ประจำหลักสูตร และแม้ว่าตามประกาศมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ เรื่อง มาตรฐานภาระงาน
 ขั้นต่ำในฐานะอาจารย์ผู้สอนในสถาบันอุดมศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ พ.ศ. ๒๕๕๗
 จะกำหนดให้การทำหน้าที่อาจารย์ประจำหลักสูตร เป็นภาระงานขั้นต่ำ ซึ่งข้อ ๒.๓.๔ กำหนดให้
 คิดเป็น ๒ ภาระงานต่อสัปดาห์ ก็ตาม แต่ตามประกาศมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ดังกล่าว
 ก็ได้กำหนดกรอบมาตรฐานภาระงานว่า อาจารย์ทุกคนต้องมีภาระงานขั้นต่ำไม่น้อยกว่า
 ๓๕ ภาระงานต่อสัปดาห์ ซึ่งประกอบด้วยภาระงาน ๕ ด้าน โดยมีภาระงานสอนไม่น้อยกว่า
 ๑ รายวิชา และในกรณีที่ภาระงานด้านใดด้านหนึ่งไม่ถึงมาตรฐานภาระงานขั้นต่ำที่กำหนดไว้
 สามารถนำภาระงานทั้งห้าด้านมาทดแทนกันได้ ซึ่งในส่วนของงานด้านวิชาการ นอกจาก
 งานอาจารย์ประจำหลักสูตรตามข้อ ๒.๓.๔ แล้ว ยังมีภาระงานอื่น ๆ อีก เช่น ข้อ ๒.๓.๑
 งานเอกสารประกอบการสอน ข้อ ๒.๓.๒ งานตำราหรือหนังสือ ซึ่งผู้ฟ้องคดีสามารถเลือกปฏิบัติได้
 โดยไม่จำเป็นต้องเป็นอาจารย์ประจำหลักสูตรเสมอไป การที่ยังไม่มีการดำเนินการแก้ไข
 หลักสูตรดังกล่าวโดยเปลี่ยนแปลงอาจารย์ประจำหลักสูตรจึงหาได้มีผลกระทบต่อสิทธิและหน้าที่
 ในการเป็นอาจารย์ของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ความเดือดร้อนหรือเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง
 ตามหนังสืออุทธรณ์ร้องทุกข์ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ จึงไม่ใช่กรณีที่ผู้บังคับบัญชา
 ปฏิบัติต่อผู้ฟ้องคดีโดยไม่ถูกต้องหรือไม่ปฏิบัติต่อผู้ฟ้องคดีให้ถูกต้องตามกฎหมาย และมีใช้
 เป็นกรณีบริหารงานบุคคลโดยเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมต่อผู้ฟ้องคดี หรือไม่มอบหมายงาน
 ให้ปฏิบัติ หรือประวิงเวลาหรือหน่วงเหนี่ยวการดำเนินการบางเรื่องเป็นเหตุให้เสียสิทธิหรือไม่ได้รับ
 สิทธิประโยชน์อันพึงมีพึงได้ในเวลาอันสมควร จึงไม่ใช่กรณีที่อาจร้องทุกข์ได้ตามข้อ ๕
 และข้อ ๖ ของข้อบังคับสภามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ ว่าด้วยกรณีที่อาจร้องทุกข์ การร้องทุกข์
 และการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์ พ.ศ. ๒๕๕๐ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ พิจารณาแล้วเห็นว่า
 การร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดีไม่ใช่ความคับข้องใจอันเกิดจากการปฏิบัติของผู้บังคับบัญชา
 ต่อผู้ฟ้องคดี จึงมีมติไม่รับเรื่องร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ได้มีมติเห็นชอบไม่รับ
 เรื่องร้องทุกข์ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาตามมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ จึงเป็นการกระทำที่ชอบ
 ด้วยกฎหมายแล้ว พิพากษายกฟ้อง (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ.๑๐๓/๒๕๖๔)

๒) การจัดสรรทุนอุดหนุน

โครงการวิจัยสาขาวิชานิติศาสตร์ซึ่งจัดเป็นการวิจัยเพื่อประยุกต์
 จึงอาจได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยตามประกาศข้อ ๓.๓ ของประกาศวิทยาลัยการเมือง
 การปกครอง มหาวิทยาลัยมหาสารคาม เรื่อง หลักเกณฑ์การพิจารณาและเปิดรับข้อเสนอ
 โครงการวิจัย เพื่อขอรับทุนอุดหนุนงานวิจัยจากงบประมาณรายได้ของวิทยาลัยการเมือง
 การปกครอง ประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ซึ่งกำหนดไว้ว่า

ให้รับทุนได้ไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท/คน/๑ โครงการ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ในการพิจารณาผู้สมควรได้รับทุนตามประกาศฉบับดังกล่าว คณะกรรมการฝ่ายวิจัย เห็นว่า มีผู้สมควรได้รับทุนในสาขาวิชานิติศาสตร์เพียง ๓ โครงการวิจัย โครงการวิจัยละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท และได้ประกาศผลการพิจารณาแล้ว กรณีถือว่าคณะกรรมการฝ่ายวิจัยซึ่งเป็นคณะกรรมการที่มีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาอนุมัติทุนดังกล่าวได้จัดสรรทุนวิจัยไปได้เพียงบางส่วนเท่านั้น จากที่ได้รับการจัดสรรงบประมาณไว้ ๖๐๐,๐๐๐ บาท ดังนั้น คณะกรรมการฝ่ายวิจัยจึงมีภาระหน้าที่ที่จะต้องดำเนินการเพื่อให้บุคลากรในมหาวิทยาลัยยื่นข้อเสนอโครงการวิจัยเพื่อขอรับทุนในรอบ ๒ อันถือเป็นการบริหารงบประมาณคงเหลือต่อไป เมื่อปรากฏว่าเนื้อความของประกาศรับสมัครในรอบ ๒ ตามประกาศวิทยาลัยการเมืองการปกครอง มหาวิทยาลัยมหาสารคาม เรื่อง หลักเกณฑ์การพิจารณาและเปิดรับข้อเสนอโครงการวิจัย เพื่อขอรับทุนอุดหนุนงานวิจัยจากงบประมาณรายได้ของวิทยาลัยการเมืองการปกครอง ประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๖ (รอบ ๒) ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ มีเนื้อความเดียวกับประกาศรับสมัครในรอบแรก ประกาศรับสมัครในรอบ ๒ จึงชอบแล้ว เพราะเป็นการประกาศรับสมัครให้แก่บุคลากรในมหาวิทยาลัยเป็นการทั่วไป และเป็นสิทธิของบุคลากรในสังกัดวิทยาลัยการเมืองการปกครอง มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่มีคุณสมบัติตามเงื่อนไขการสมัครขอรับทุนที่จะยื่นข้อเสนอโครงการวิจัยตามลักษณะและขอบเขตข้อเสนอโครงการวิจัยต่อวิทยาลัยการเมืองการปกครองเพื่อขอรับทุนอุดหนุนตามข้อ ๒ ข้อ ๓ และข้อ ๔ ของประกาศฯ (รอบ ๒) ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ซึ่งผู้ฟ้องคดีทั้งสองที่ไม่ผ่านรอบแรกก็มีสิทธิที่ยื่นสมัครขอรับทุนในรอบ ๒ นี้ได้ด้วย

เมื่อตามประกาศข้อ ๓.๓ กำหนดไว้แต่เพียงว่า ให้รับทุนได้ไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท/คน/๑ โครงการ/ปี และตามความในข้อ ๕.๕ นั้น คณะกรรมการฝ่ายวิจัยซึ่งเป็นคณะกรรมการที่มีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาอนุมัติทุนย่อมมีดุลพินิจในการพิจารณาจัดสรรทุนได้ตามความเหมาะสม การที่คณะกรรมการฝ่ายวิจัยเห็นควรปรับลดทุนแต่ละรายเท่าที่งบประมาณคงเหลือจากการพิจารณาในรอบแรก ซึ่งมีเพียง ๓๐๐,๐๐๐ บาท แล้วเห็นสมควรให้ทุนทั้ง ๕ ราย รายละเท่ากัน เป็นทุนอุดหนุนโครงการวิจัยละ ๖๐,๐๐๐ บาท ซึ่งรวมถึงผู้ฟ้องคดีทั้งสองด้วย นั้น กรณีจึงถือเป็นการบริหารการจัดการงบประมาณทุนโดยชอบแล้ว

สรุปข้อเท็จจริง

ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นพนักงานในสถาบันอุดมศึกษา ตำแหน่งอาจารย์ สาขาวิชา นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ คณะบดีวิทยาลัย การเมืองการปกครอง มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) ได้มีประกาศวิทยาลัย การเมืองการปกครอง มหาวิทยาลัยมหาสารคาม เรื่อง หลักเกณฑ์การพิจารณาและเปิดรับ ข้อเสนอโครงการวิจัย เพื่อขอรับทุนอุดหนุนงานวิจัยจากงบประมาณรายได้ของวิทยาลัย การเมืองการปกครอง ประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๖ มีผู้ยื่นข้อเสนอโครงการวิจัยเพื่อขอรับทุน ในสาขาวิชานิติศาสตร์ รวมผู้ฟ้องคดีทั้งสองด้วย ๗ โครงการวิจัย โครงการวิจัยละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท แต่ผลการพิจารณาอนุมัติทุนปรากฏว่าคณะกรรมการฝ่ายวิจัยในการประชุม ครั้งที่ ๑/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๖ ได้พิจารณาโครงการวิจัยของผู้เสนอโครงการแล้ว มีมติให้ โครงการวิจัยสาขาวิชานิติศาสตร์ได้รับอนุมัติทุนอุดหนุน จำนวน ๓ โครงการวิจัย โดยให้ปรับแก้ และดำเนินการทำสัญญาขอรับทุนวิจัยและเบิกจ่ายเงินโครงการวิจัยต่อไปได้ ส่วนอีก ๔ โครงการ ซึ่งรวมถึงผู้ฟ้องคดีทั้งสองให้ปรับแก้ตามข้อเสนอแนะของคณะกรรมการฝ่ายวิจัยเพื่อเสนอขอรับทุน ในรอบที่ ๒ ต่อมา เมื่อวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีประกาศวิทยาลัยการ เมืองการปกครอง มหาวิทยาลัยมหาสารคาม เรื่อง ผลการพิจารณาทุนอุดหนุนงานวิจัยจากงบประมาณ รายได้ของวิทยาลัยการเมืองการปกครอง ประจำปี ๒๕๕๖ ประกาศรายชื่อโครงการวิจัยที่ผ่าน การพิจารณา จำนวน ๓ โครงการวิจัย โครงการวิจัยละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมกันนั้นได้มีประกาศ วิทยาลัยการเมืองการปกครอง มหาวิทยาลัยมหาสารคาม เรื่อง หลักเกณฑ์การพิจารณา และเปิดรับข้อเสนอโครงการวิจัย เพื่อขอรับทุนอุดหนุนงานวิจัยจากงบประมาณรายได้ ของวิทยาลัยการเมืองการปกครอง ประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๖ (รอบ ๒) ในการนี้ ผู้ฟ้องคดี ทั้งสองได้ส่งข้อเสนอที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามที่คณะกรรมการฝ่ายวิจัย ได้เสนอแนะในการพิจารณาทุนอุดหนุนในรอบแรก โดยในการเปิดรับข้อเสนอโครงการวิจัย ในรอบที่ ๒ นี้ มีบุคลากรอื่นในสังกัดวิทยาลัยการเมืองการปกครองส่งข้อเสนอโครงการวิจัย ในสาขาวิชานิติศาสตร์เพื่อขอรับทุนอุดหนุนรวมด้วย รวมมีผู้เสนอโครงการวิจัยในรอบนี้ทั้งสิ้น ๖ โครงการวิจัย ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รองคณบดีวิทยาลัยการเมืองการปกครอง ฝ่ายวิชาการ และวิจัย และรองคณบดีวิทยาลัยการเมืองการปกครอง ฝ่ายแผนและประกันคุณภาพ ได้มีมติ ให้จัดสรรทุนอุดหนุน (รอบ ๒) ให้แก่ผู้ขอรับทุน จำนวน ๕ คน ในสัดส่วนเท่า ๆ กัน คนละ ๖๐,๐๐๐ บาท และต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีประกาศวิทยาลัยการเมืองการปกครอง มหาวิทยาลัย มหาสารคาม เรื่อง ผลการพิจารณาทุนอุดหนุนงานวิจัยจากงบประมาณรายได้ของวิทยาลัย การเมืองการปกครอง ประจำปี ๒๕๕๖ กรณีพิเศษ (รอบ ๒) ลงวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ประกาศผลโครงการวิจัยในสาขาวิชานิติศาสตร์ที่ผ่านการพิจารณาข้อเสนอโครงการวิจัย รอบที่ ๒

เพื่อทำสัญญารับทุนวิจัยจากวิทยาลัยการเมืองการปกครอง โดยโครงการวิจัยของผู้ฟ้องคดีทั้งสองผ่านการพิจารณาของคณะกรรมการฝ่ายวิจัยและได้รับทุนอุดหนุน ทุนละ ๖๐,๐๐๐ บาท แต่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองยืนยันข้อเสนอโครงการวิจัยตามงบประมาณที่ได้เสนอไว้เดิม คือ โครงการวิจัยละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท ผู้ฟ้องคดีทั้งสองอุทธรณ์ผลการพิจารณาทุนอุดหนุนดังกล่าวต่ออธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒) แต่ยังไม่ได้รับแจ้งผลการวินิจฉัยอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองจึงนำคดีมาฟ้องขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนผลการพิจารณาทุนอุดหนุนงานวิจัยจากงบประมาณรายได้ของวิทยาลัยการเมืองการปกครอง ประจำปี ๒๕๕๖ กรณีพิเศษ (รอบ ๒) ที่ประกาศผลการพิจารณาให้ทุนอุดหนุนทุนวิจัยแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ทุนละ ๖๐,๐๐๐ บาท

คำวินิจฉัยของศาลปกครองสูงสุด

ตามประกาศวิทยาลัยการเมืองการปกครอง มหาวิทยาลัยมหาสารคาม เรื่อง หลักเกณฑ์การพิจารณาและเปิดรับข้อเสนอโครงการวิจัย เพื่อขอรับทุนอุดหนุนงานวิจัยจากงบประมาณรายได้ของวิทยาลัยการเมืองการปกครอง ประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๖ ลงวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ ข้อ ๓.๓ กำหนดว่า เงินอุดหนุนการวิจัยเพื่อประยุกต์ ซึ่งเป็นการวิจัยที่เก็บข้อมูลภาคสนามเพื่อนำมาสังเคราะห์แนวคิด ทฤษฎี โดยเฉพาะโครงการแบบมีส่วนร่วมของส่วนรวมของชุมชนและท้องถิ่นชุมชน หรือโครงการตามแนวพระราชดำริ สำหรับผู้ขอที่เป็นข้าราชการพลเรือนที่เป็นอาจารย์ พนักงานมหาวิทยาลัยสายวิชาการ สังกัดวิทยาลัยการเมืองการปกครอง ให้รับทุนได้ไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท/คน/๑ โครงการ/ปี ทั้งนี้ ไม่เกินปีละ ๗ ทุน ข้อ ๔.๒ กำหนดว่า คณะกรรมการฝ่ายวิจัย วิทยาลัยการเมืองการปกครอง มหาวิทยาลัยมหาสารคาม จะพิจารณาข้อเสนอโครงการวิจัยและประกาศผลให้ทราบต่อไป และข้อ ๕.๕ กำหนดว่า คณะกรรมการฝ่ายวิจัย วิทยาลัยการเมืองการปกครอง มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ขอสงวนสิทธิ์ในการพิจารณาจัดสรรงบประมาณตามความเหมาะสม เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าโครงการวิจัยสาขาวิชานิติศาสตร์ซึ่งจัดเป็นการวิจัยเพื่อประยุกต์จึงอาจได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยตามประกาศข้อ ๓.๓ ซึ่งกำหนดไว้ว่า ให้รับทุนได้ไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท/คน/๑ โครงการ และข้อเท็จจริงรับฟังได้ต่อไปว่า คณะกรรมการฝ่ายวิจัยได้ประชุมพิจารณา ในการประชุมครั้งที่ ๑/๒๕๕๖ เมื่อวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๖ แล้วเห็นว่า มีผู้สมควรได้รับทุนในสาขาวิชานิติศาสตร์เพียง ๓ โครงการวิจัย โครงการวิจัยละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท และได้ประกาศผลการพิจารณาแล้ว กรณีถือว่าคณะกรรมการฝ่ายวิจัยซึ่งเป็นคณะกรรมการที่มีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาอนุมัติทุนดังกล่าวได้จัดสรรทุนวิจัยไปได้เพียงบางส่วนเท่านั้น จากที่ได้รับการจัดสรรงบประมาณไว้ ๖๐๐,๐๐๐ บาท จึงยังคงเหลือทุนวิจัยในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๖ อีก ๓๐๐,๐๐๐ บาท ดังนั้น คณะกรรมการฝ่ายวิจัยจึงมีภาระหน้าที่ที่จะต้องดำเนินการเพื่อให้บุคลากรในมหาวิทยาลัยยื่นข้อเสนอโครงการวิจัยเพื่อขอรับทุนในรอบ ๒ อันถือเป็นการบริหาร

งบประมาณคงเหลือต่อไป และเมื่อปรากฏว่าเนื้อความของประกาศรับสมัครในรอบ ๒ ตามประกาศวิทยาลัยการเมืองการปกครอง มหาวิทยาลัยมหาสารคาม เรื่อง หลักเกณฑ์ การพิจารณาและเปิดรับข้อเสนอโครงการวิจัย เพื่อขอรับทุนอุดหนุนงานวิจัยจากงบประมาณ รายได้ของวิทยาลัยการเมืองการปกครอง ประจำปีงบประมาณ ๒๕๕๖ (รอบ ๒) ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ มีเนื้อความเดียวกับประกาศรับสมัครในรอบแรก ประกาศรับสมัครในรอบ ๒ จึงชอบแล้ว เพราะเป็นการประกาศรับสมัครให้แก่บุคลากรในมหาวิทยาลัยเป็นการทั่วไป และเป็นสิทธิของบุคลากรในสังกัดวิทยาลัยการเมืองการปกครอง มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ที่มีคุณสมบัติตามเงื่อนไขการสมัครขอรับทุนที่จะยื่นข้อเสนอโครงการวิจัยตามลักษณะและ ขอบเขตข้อเสนอโครงการวิจัยต่อวิทยาลัยการเมืองการปกครองเพื่อขอรับทุนอุดหนุนตามข้อ ๒ ข้อ ๓ และข้อ ๔ ของประกาศฯ (รอบ ๒) ลงวันที่ ๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ซึ่งผู้ฟ้องคดีทั้งสองที่ไม่ผ่าน รอบแรกก็มีสิทธิที่ยื่นสมัครขอรับทุนในรอบ ๒ นี้ได้ด้วย และเป็นหลักเกณฑ์เดียวกับการรับสมัคร ในรอบแรก ข้อ ๓.๓ ที่กำหนดว่า ...ให้รับทุนได้ไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท/คน/๑ โครงการ ส่วนหนังสือ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แจงให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองแก้ไขโครงการวิจัย แล้วยื่นเสนอใหม่ในรอบ ๒ นั้น เป็นเพียงการแจ้งสิทธิให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองทราบว่าโครงการวิจัยที่เสนอในการสมัครรอบแรก อาจยื่นใหม่ได้อีกครั้งในการสมัครรอบ ๒ แม้คณะกรรมการฝ่ายวิจัยจะมีมติให้ผู้ฟ้องคดี ทั้งสองปรับปรุงแก้ไข แต่คณะกรรมการฝ่ายวิจัยมีความเห็นต่อไปว่าให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง ยื่นข้อเสนอใหม่ในรอบ ๒ ผลในทางกฎหมายในเรื่องนี้ คือ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นผู้ไม่ผ่าน การพิจารณา แต่หากผู้ฟ้องคดีทั้งสองยังประสงค์จะขอรับทุนจะต้องยื่นข้อเสนอใหม่ในรอบ ๒ ซึ่งเป็นคนละส่วนกันกับการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะดำเนินการเปิดรับสมัครใหม่ในรอบ ๒ และการที่ ประกาศรับสมัครในรอบ ๒ มิได้มีการประกาศว่ามีงบประมาณทุนที่จะจัดสรรให้เท่าใด ก็ไม่อาจ พังว่าเป็นการไม่ชอบแต่อย่างใด เมื่อประกาศรับสมัครในรอบ ๒ เป็นการประกาศรับสมัคร เป็นการทั่วไปและมีเนื้อความตามประกาศที่ไม่ต่างจากประกาศรับสมัครในรอบแรก จึงชอบ ด้วยกฎหมายแล้ว

นอกจากนี้ เมื่อตามประกาศข้อ ๓.๓ กำหนดไว้แต่เพียงว่า ให้รับทุนได้ไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท/คน/๑ โครงการ/ปี และตามความในข้อ ๕.๕ นั้น คณะกรรมการฝ่ายวิจัยซึ่งเป็น คณะกรรมการที่มีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาอนุมัติทุนย่อมมีดุลพินิจในการพิจารณาจัดสรรทุน ได้ตามความเหมาะสม การที่คณะกรรมการฝ่ายวิจัยเห็นควรปรับลดทุนแต่ละรายเท่ากับงบประมาณ คงเหลือจากการพิจารณาในรอบแรกซึ่งมีเพียง ๓๐๐,๐๐๐ บาทแล้ว เห็นสมควรให้ทุนทั้ง ๕ ราย รายละเท่ากัน เป็นทุนอุดหนุนโครงการวิจัยละ ๖๐,๐๐๐ บาท นั้น กรณีจึงถือเป็นการบริหาร การจัดการงบประมาณทุนโดยชอบแล้ว ประกาศวิทยาลัยการเมืองการปกครอง มหาวิทยาลัย มหาสารคาม เรื่อง ผลการพิจารณาทุนอุดหนุนงานวิจัยจากงบประมาณรายได้ของวิทยาลัย

การเมืองการปกครอง ประจำปี ๒๕๕๖ กรณีพิเศษ (รอบ ๒) ลงวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๖
ที่ไม่อนุมัติทุนให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองตามที่ขอ โครงการวิจัยละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท จึงไม่เป็นการไม่ชอบ
ด้วยกฎหมาย พิพากษายกฟ้อง (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๔๐๒/๒๕๖๔)

๒. การศาสนา

ยังไม่มีข้อมูลเพิ่มเติม

๓. สังคม และวัฒนธรรม

ยังไม่มีข้อมูลเพิ่มเติม

